

FRAGMENTER

Filipe Alexandre de Andrade
Sá Moura

Fråg me\$
tos

Fråg me\$ tos

Filipe Moura

Fragmenter

Copyright© Filipe Moura

Omslag

Rodrigo Rojas

Fragmenter / Filipe Moura - São Paulo: LivroPronto,
2010.

ISBN 976-85-7869-142

1. utgave

Denne forfatteren støtter

filipe.sa.moura@gmail.com

Indeks

Fragmenter I	13
Fragmenter II	24
Det vanlige	36
Du	38
Pappa	40
Far og sønn	41
Tåre	42
Drøm	42
Par	44
Livet	47
Kjærlighet	49
Vegg	51
Tenker	55

Vennskap	57
Læring	59
Levende	68
Dyp kjærlighet	76
Maske	77
Suvenir	79
Jeg følte	80
Elskeren	81
Refleksjoner	82
Klar natt	83
Skriving	84
Død	85
Abyss	87
Venter	88

Trapper	89
Hovedkontor	90
Eksistens	91
Sol	92
Gjenfødt	93
Se	94
Kulminere	95
Levende og døende	96
Leaver	97
Avbrutt	98
Være	99
Fravær	101

Fragmenter I

Lukket og utsatt i et iskaldt nord Et gammelt
laken som venter på å bli rullet sammen Et

brent oransje lys

Et varmt teppe når det glemmes Sjelen som

krever og tåler det

elektrifiserende kulde

Fra et løst, usammenhengende minne

Fiksjonelt og eksistensielt sprer lyden seg

Rytmen varme slippes løs

På tide å invadere selvet

Og utforske en varm verden uten varme

Da den ble avkjølt, var ikke atmosfæren
den samme

Sfæren ruller inn i et hjørne

Et skrått punkt under havet

Fra overflaten, til det indre av den glødende
magmaen, til jungelen av utforsking og imponering
av

Imponerende fritid og ingen annen måte å si det på

De er ord, varme ord eller veldig kalde
ord, som det dystre liket, veldig kaldt,
evig frosset

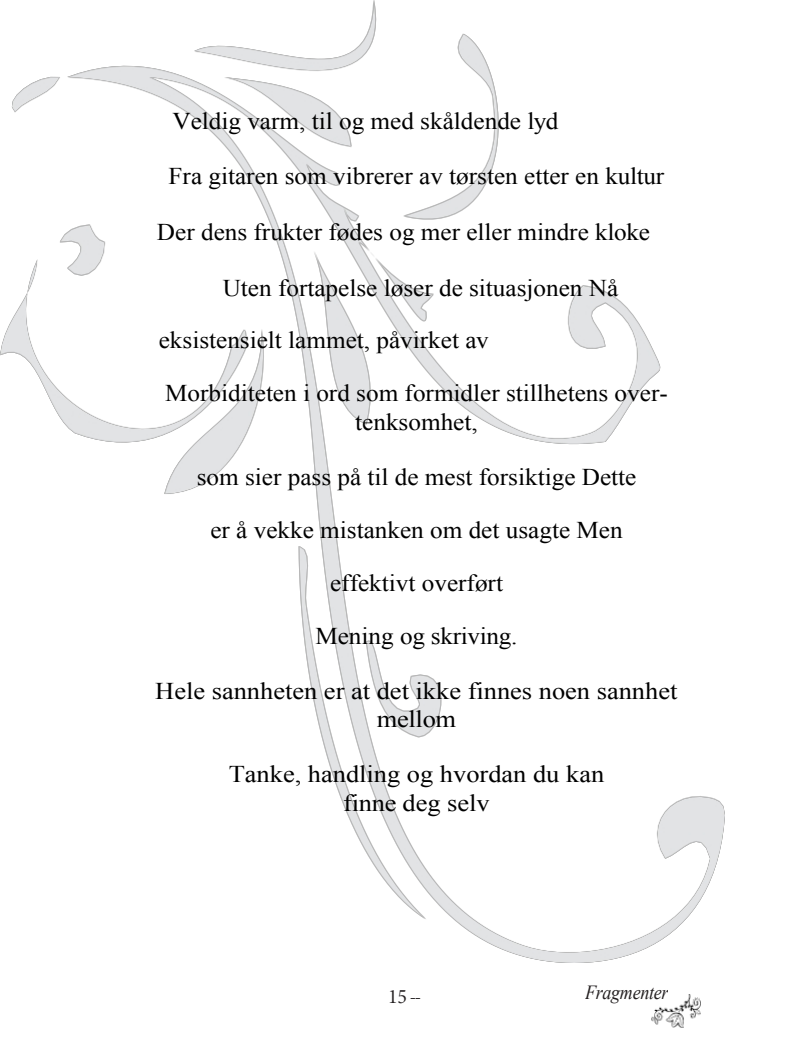
En varm drøm om en vår og en dal,

En elv uten latter Et lemlestet håp som venter på å
bli funnet

Og vise hva som bedrar og antyder ved å skape
langsomt og vise

det som bare kan tenkes uten avstand

Og med den rette ligningen problematiseres hele
problemstillingen

Veldig varm, til og med skåldende lyd
Fra gitaren som vibrerer av tørsten etter en kultur
Der dens frukter fødes og mer eller mindre kloke
Uten fortapelse løser de situasjonen Nå
eksistensielt lammet, påvirket av
Morbiditeten i ord som formidler stillhetens over-
tenksomhet,
som sier pass på til de mest forsiktige Dette
er å vekke mistanken om det usagte Men
effektivt overført
Mening og skriving.
Hele sannheten er at det ikke finnes noen sannhet
mellom
Tanke, handling og hvordan du kan
finne deg selv

Gjennom atferd

Det genererer kunster og manøvrer for sjåføren
selv, og han finner seg selv overgitt til illusjonen
av ordet Meningsløst, men riktig sagt,

Det er utrolig

Men enhver form har en underliggende handling

Den rene ulykken med den utidige

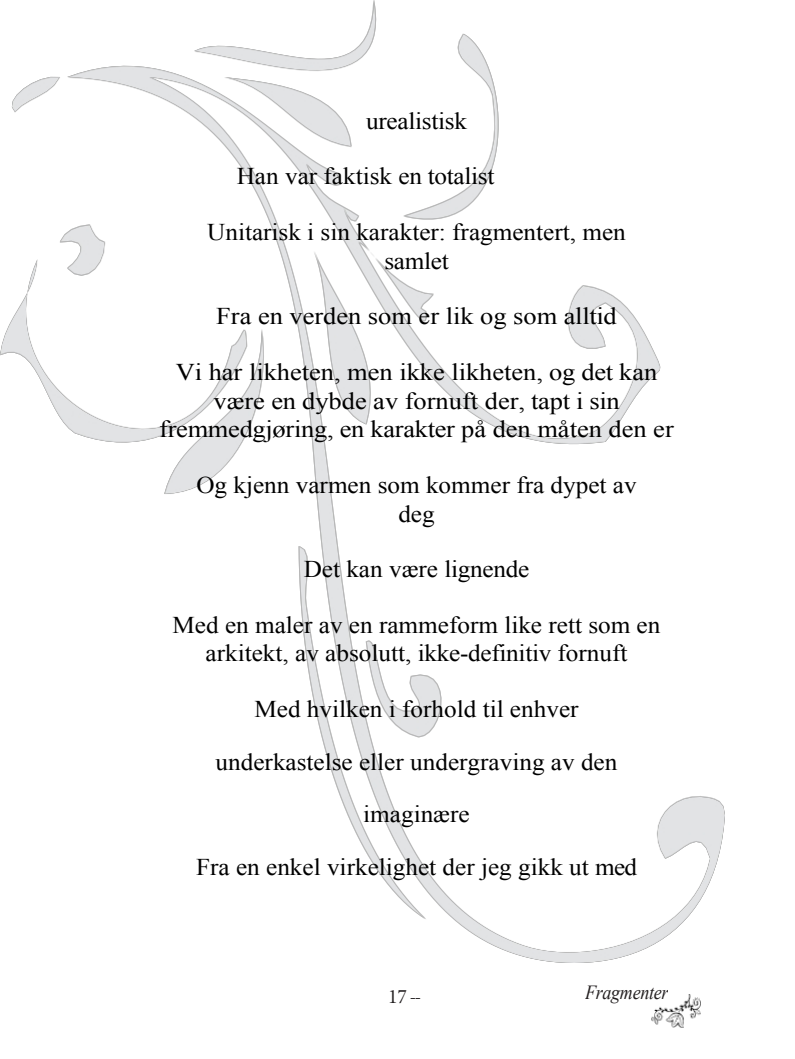
Å se en situasjon vokse og vite hva man skal gjøre
med den Det mangler enhver følelse av egenverdi

Beskrivelse, syn eller sansning, vi sier ofte det vi
ikke tenker og ser, som er å vite hvordan vi skal
gjøre og lære av andre og av tegn som er like eller
lignende.

Eller i form av et tillegg Her

er et eksempel på et oppdrag

Enhver abstrakt formfølelse

urealistisk

Han var faktisk en totalist

Unitarisk i sin karakter: fragmentert, men
samlet

Fra en verden som er lik og som alltid

Vi har likheten, men ikke likheten, og det kan
være en dybde av fornuft der, tapt i sin
fremmedgjøring, en karakter på den måten den er

Og kjenn varmen som kommer fra dypet av
deg

Det kan være lignende

Med en maler av en rammeform like rett som en
arkitekt, av absolutt, ikke-definitiv fornuft

Med hvilken i forhold til enhver
underkastelse eller undergraving av den
imaginære

Fra en enkel virkelighet der jeg gikk ut med

naturlig vidd og uviktig skarphet, transportert
av fremtiden som har alt rent, som
virkeligheten av en hard fortid

Ubevisst og med betydelig voldsomhet utøver han
opplevelsen av et ord som alltid forestiller seg et
bilde

Ødeleggelse er et øyeblikk

fanget av oppmerksomhet

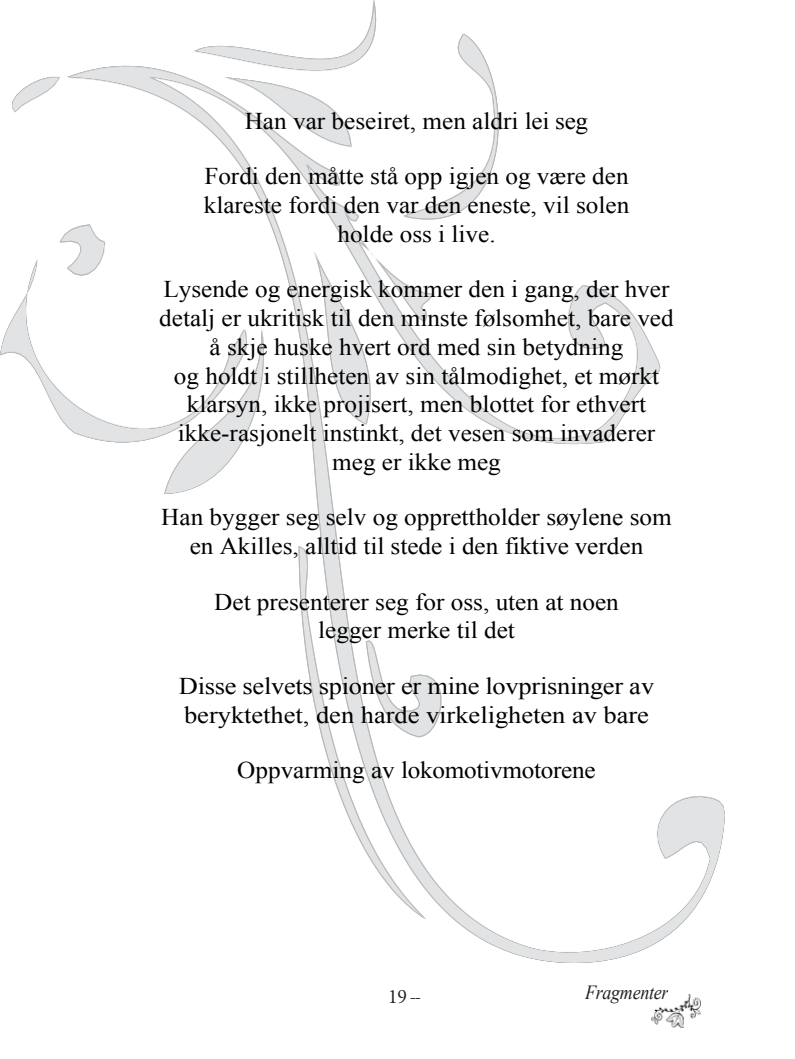
Bevæpnet med fragmenter

Se, bevisstheten er knyttet til nåtiden Den
invaderer meg for å skrive, allmektig til ikke å
være klar

Like rett som linjene i en horisont der

Solen går ned og gjemmer

seg Nedsenket og sovende

Han var beseiret, men aldri lei seg

Fordi den måtte stå opp igjen og være den
klarest fordi den var den eneste, vil solen
holde oss i live.

Lysende og energisk kommer den i gang, der hver
detalj er ukritisk til den minste følsomhet, bare ved
å skje huske hvert ord med sin betydning
og holdt i stillheten av sin tålmodighet, et mørkt
klarsyn, ikke projisert, men blottet for ethvert
ikke-rasjonelt instinkt, det vesen som invaderer
meg er ikke meg

Han bygger seg selv og opprettholder søylene som
en Akilles, alltid til stede i den fiktive verden

Det presenterer seg for oss, uten at noen
legger merke til det

Disse selvets spioner er mine lovprisninger av
beryktethet, den harde virkeligheten av bare

Oppvarming av lokomotivmotorene

Der vi tar denne veldig sprø og dype reisen der
tunnelen, du kanskje ikke ser så langt inne i
mørket ditt igjen med utgangen
av dette bildet og en lysende slutt, som bare venter
på en slutt

Hva som motiverer og driver oss

Og en ubrytelig kraft som er like fascinerende
som den er upålitelig, vanskelig å kjenne og aldri
å lære

Det var et nett som brast, men da nettet ble dannet
igjen, var det spennende, og som en ulykke i
fortellingen var det et dypt skudd som hadde drept
ham i ung alder, det underliggende hatet

Men aldri likegyldig til noen eller deres sinn eller
noen, så på en måte

Intelligent fortalte han alle at vi alle er summen
av oss selv, og at flere mennesker kommer

På samme tid annerledes og lik sin opprinnelige
karakter, er det faktisk en dukke i hver akt og i
hvert stykke, en reise

fortapt i bokstavenes rom

Kunsten å skape rom for døden selv

Fra et hvilket som helst sluttunkt har
kulminasjonen aldri vært slutten, det å dø for oss
skjer aldri

Det skjer bare med dem som kjenner oss, og
når vi dør, visste vi aldri at det var et ord

Endeløs, men enkel og genial

Litt lur som reven som ønsker å livnære seg på en
umåtelig hunger etter å lære, og alltid vil vite mer,
det er kilden til lang levetid, å aldri vite hva som
ikke skjer, og likevel var han tidligere en
fjellklattrer og flyttet troen på fjellet sitt, og grenser
er bare begynnelsen

Utfør en klippe

En ung person med holdning overvinner alle
høyder

Og når vi kommer ned og ser hvor langt vi har kommet

I erobringen av bare å vite, litt mer av å
være

Og aldri vil tape, og vi kan alle fly

Til et punkt der vi aldri faller fordi vi har lært å
fly og forestille oss.

Alt, men alt er Ord

Fragmenter, ideer og tanker. Vann så dypt

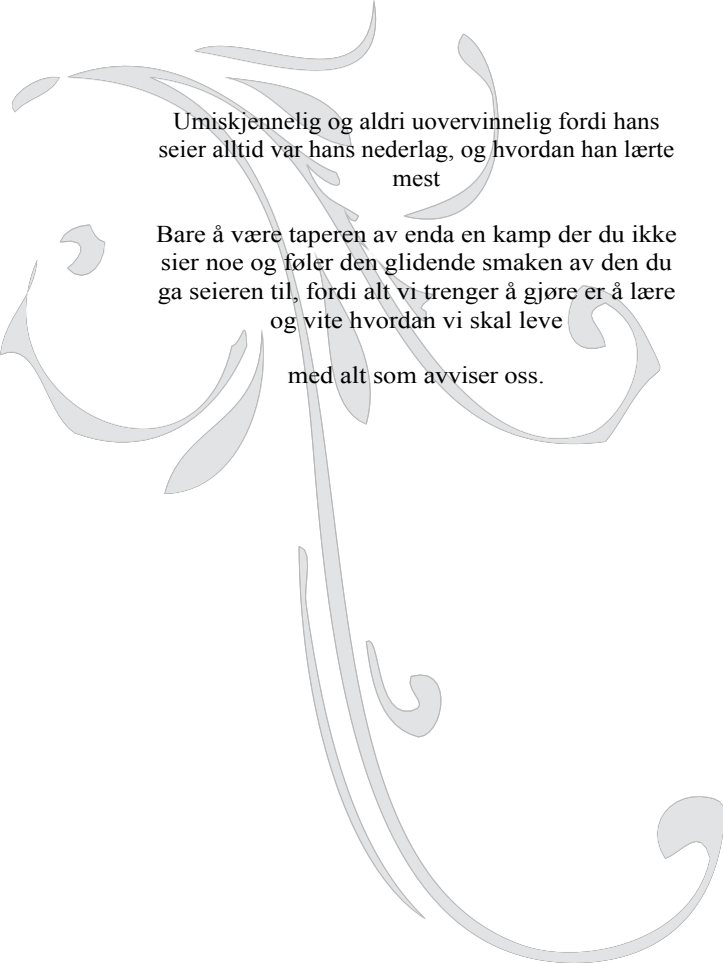
Kunsten å lure ved å henvise til et emne
uten å være sikker

Havet reiser seg og som ved et trylleslag

Fra energiens letthet og sentimental

gjennomvåt og øm fra en liten

Nok et tillegg fra et enkelt øyeblikk

Umiskjennelig og aldri uovervinnelig fordi hans
seier alltid var hans nederlag, og hvordan han lærte
mest

Bare å være taperen av enda en kamp der du ikke
sier noe og føler den glidende smaken av den du
ga seieren til, fordi alt vi trenger å gjøre er å lære
og vite hvordan vi skal leve
med alt som avviser oss.

Fragmenter II

Stupte, sank, en trapp i det fjerne

Metalltrinnene knirker

En vaskefille, en bøtte på gulvet,

Marmorfirkanter, på veggene i fire, en dråpe etter
dråpe faller, og i dypet, lett, rister noen gulvet

Dovent lys, hjelpeløs, en enkelt propp på
overflaten

En lysstråle med skyggevirkning, et ansikt som
speiler seg i glasset, et blikk i det det knuses, et
enkelt dykk, skipbrudden, bøyen som redder meg
fra kvelning dukker opp, gal, rømt og fortapt

Mellom stjerner og avgrunnens tomrom

Dyd i form av holdning, i fylden av lidelse og
væren, før frykt, så jeg la ned pianoet

På veien ned, flyr over asfalten Pianoet sto
på bakken, og så

Den første lyden, det første bildet, lyden av det
dype ekkoet av tomheten i en finne som
svømmer.

I vannet hopper jeg endelig, full av bevegelse
Og alt som blåser og blir dratt inn i en svinnende
illusjon, var annerledes, for et øyeblikk

I et hav av dybde, flytende og salt, var den fargeløse
blyantens skrift en skuespiller

Forestillingen kulminerer i en fest

En gave som gjør meg glad, pysjamas på sengen,
en sølt seng

Sprudlende og annerledes, det var et bilde uten
landskap, alt fra en innånding, en endring av
persepsjonen, og transmutasjonen var
klar, uten tårer, uten linjer, uten regler,

uten noe som mangler alt i intet, en fortelling
som ikke vokser

Det vises ikke, det fortelles knapt, og vi er bundet
fast, virkelig, lenker og hengelåser overalt

En sprettert, et mål, og du er lamslått som en pil
uten rekkevidde, en løkke i en knute

En sølt, inkontinent skrift, en utvisket skrift,
aldri slettet, alt jeg så ville jeg ha

Og de som har, vil alltid ønske å ha, og innerst inne
vil de være noe mer enn et vesen, med et grovt
skjegg, en enkelt bart, ett hår, ett og så et annet

Fra hvert ansikt, en berøring, fra hver insolvens
hans synd, fra hans tidløshet til nåtiden og se, det
utgjør bare og bare en klut

I bøtta di, en dråpe i havet, en tråd knyttet
sammen

og en krenket og sønderrevet skrift, utdrag

Bare tekster på papir

En strålende natt laget av et øyeblikk

En strålende og varm sol, en lysende takstein

Og et speil for å se annerledes, da fra den lille
illusjonen, dråpen som falt til bakken

Og alt uten et "nei", så jeg kom til overflaten

Lesningen av en ømhet der tøyet flagrer

Fra dykk til fornuft

Og handler om lysstyrke og intensitet

Ut fra følelsen av situasjonen er det tydelig at når du
først er blitt vanhelliget og lenket fast, blir du fri for
enhver vilje eller signalering...

Et åpent vindu i et lukket forheng Utsikt over

teateret fra selve scenen

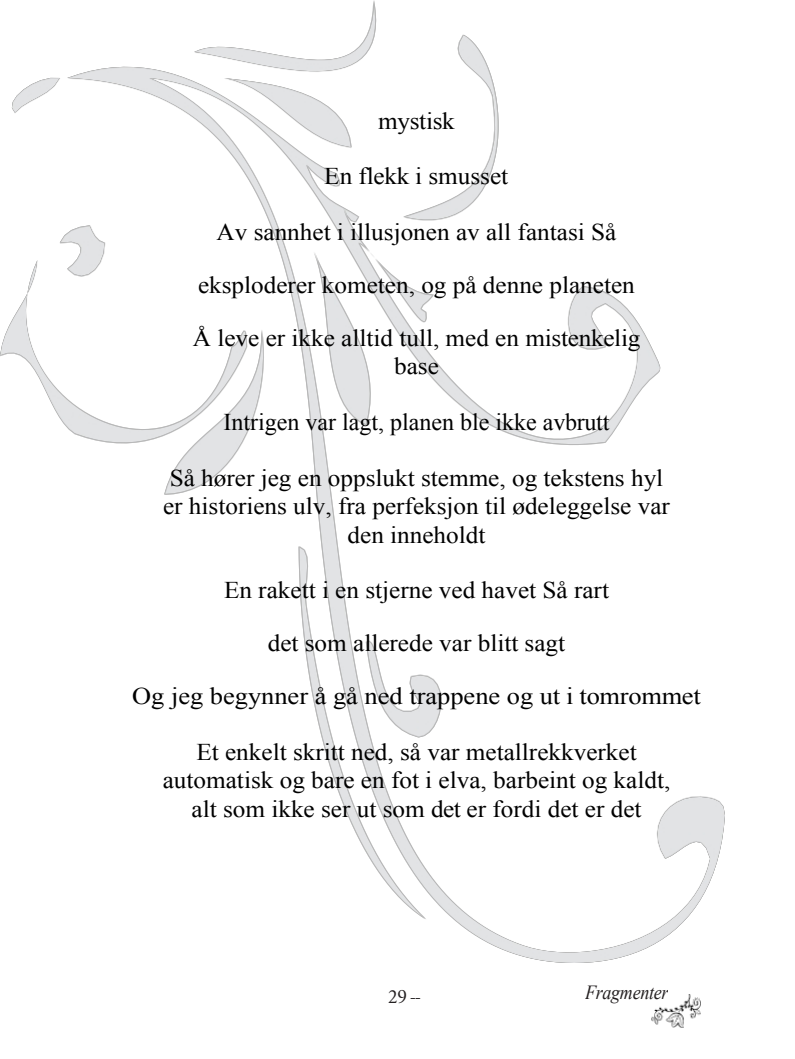
Et brett, en livredder, det er formue, reddet, så på
sanden, så jeg land og levde, fra øyeblikket av
dykket, all stoltheten

Vi ble glødende og steg ned i dypet av en verden,
av å se en enkel sang, gjøre den til tilfredsstillelse,
av

Plutselig et slag, en visjon, vi lever alle i den ene
forutanelen etter den andre Noe som skulle skje og
ville skje

Krampen til den frigjorte og
oppvåkne For det vesen som føler og
av et brev Fra en sonett som aldri er
perfekt

Fra et usammenhengende rim fløt en enkelt
setning Fra den scenen, så hvor skulle vi gå?
Uten å forlate og hvor vi var Uten å
komme inn, på forsvinningslinjen

mystisk

En flekk i smusset

Av sannhet i illusjonen av all fantasi Så
eksploderer kometen, og på denne planeten
Å leve er ikke alltid tull, med en mistenkelig
base

Intrigen var lagt, planen ble ikke avbrutt

Så hører jeg en oppslukt stemme, og tekstens hyl
er historiens ulv, fra perfeksjon til ødeleggelse var
den inneholdt

En rakett i en stjerne ved havet Så rart

det som allerede var blitt sagt

Og jeg begynner å gå ned trappene og ut i tomrommet

Et enkelt skritt ned, så var metallrekkverket
automatisk og bare en fot i elva, barbeint og kaldt,
alt som ikke ser ut som det er fordi det er det

Alt forsvinner og blekner bort. Alt universelt er som
det er, så bare en tunge, i en munn som åpnes av
den tørste gleden av å kysse deg

Se kysset og begjæret, blikkets flimrer Når jeg
legger til på din båts ferd

Det er som å se noe virkelig, noe som ikke er
uvirkelig, men innbilt, fra den lille nesen din en
varm følelse, og du flyr og erobrer Pluto med
hjertet ditt.

En stein i dammen Et
liv for seg selv

Et portrett som ikke alltid er fotografert

Galskapen var i ferd med å få sin egen fornuft

Jeg skulle til det punktet der alt var skapt og
fra et løst kyss som ventet på å bli holdt, med en
kraft

Bare ved å eksistere, med en overbevisning, alltid
knyttet til hjertet, en vilje til å pumpe og

Fra en bekk forestiller man seg strømmen

Der boksen var fire vegger

Og utseendet til en glødetråd uten grunn, som
venter på å bli opplyst av kraften som ikke
frykter, vinner eller taper.
skape og vage

Mar med en pensel for å male hele alfabetet med
hver farge, dens stavelse og dens styrke, som
kulminerer i ønsket om å gå

Og å gå og slippe seg løs, fremfor alt for
å bygge et slott

På klippen under fossen og elva

I strømmen av å ta alt på strak arm, hadde han
spesielt noe på hjertet, noe helt annet enn den
samme, enkle fortellingen om reisen, om den
sunne virtuositeten til

Som du ikke kan se, men det

sprer seg Så klatre ett skritt til

Fortsatt beveget trappen seg bakover I
forspranget av et trinn og en levitate
Og bare en som prøver å klatre opp hvert trinn med
sin faste og overbeviste holdning av å forestille seg

Pianoet som gikk i stykker på asfalten hadde
bare én tangent, og det var ikke C eller D. Det
var å ha troen på å alltid tro på å avsløre Å
være og å oppnå bare ett øyeblikk til

Parfymert av det varme landskapet i havets
gjenskinn ser jeg deg elske, i mitt dykk du var
min bøye

I vraket av båten min
På den rene kluten som tørker av pianoet som
står i en stue der
ingen ønsket å være
Og alt jeg ville var å komme meg inn dit

Så ved døren var utgangen
Av alle de tingene du kan forestille
deg og aldri vil forstå, var det
ønsket om å
å ha hjertet i en knute
Og han vil pumpe alt ut av deg
Og så er den turbulente mindre fornuftig
og i ferd med å
Bombingen var allerede en begivenhet Krigen
for fred
Alt er knyttet sammen med ulike betydninger
En avgang i farten og utvidelse av det som kom
tilbake, og så fuglen som synger og
Det er først i dag han har lært seg musikken
sin I tekstene, alt ordnet uten koordinering
Oppgaven var å bringe og til slutt å frykte å ikke tro
og slutt ikke vende tilbake

Hele reisen var allerede

Fallhøyden på taket, vinduet på gløtt og kulden, i
mørket av en handling av et faktum, aldri skjedd,
men rapportert og visstnok oppfunnet for å bli
tenkt på

At fremveksten bare var å slippe ut damp

At vannet bare var tørst etter ditt kyss I et

ønske om bare å berøre deg og pianoet

Det var en del av en plan for å spille deg den
tonen som vil vinne deg over

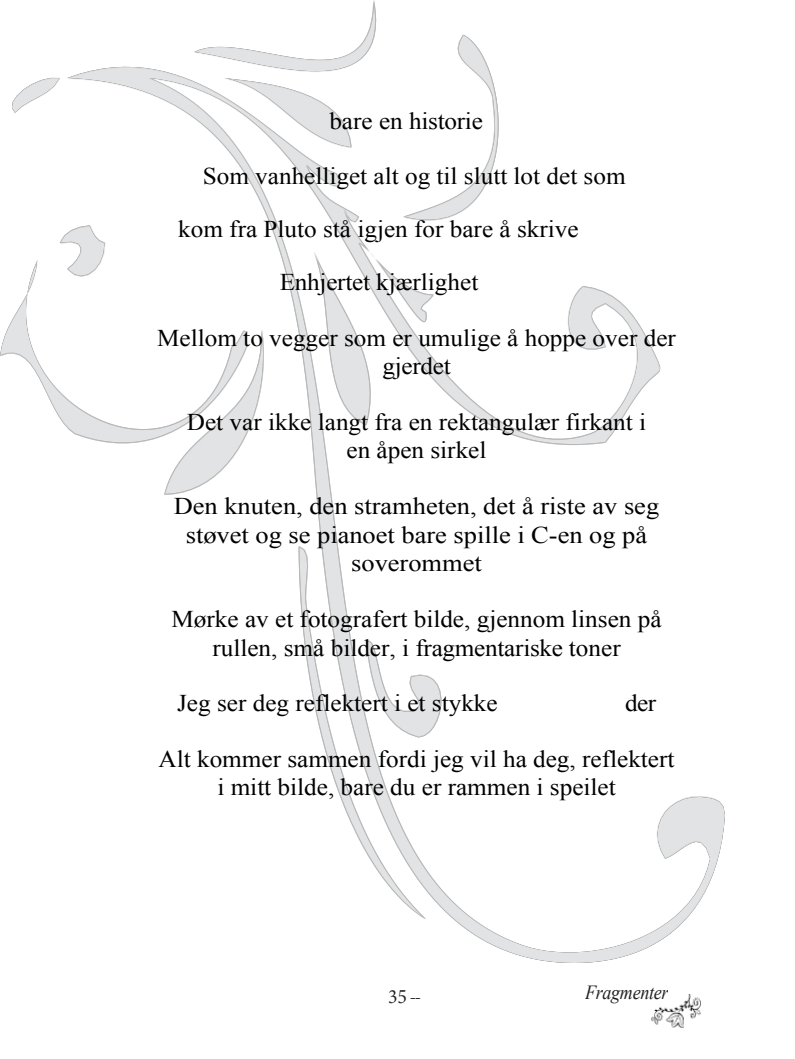
En skarp sans, et sløvt blad

Det var en sterk tekst som ikke ville påvirke det
som allerede var følt

Et bånd i den stjerneløse natten En reise inn

i fremtiden

Det vil ikke komme, nåtiden er annerledes enn
fortiden, og det var kuppet, det var

bare en historie

Som vanhelliget alt og til slutt lot det som
kom fra Pluto stå igjen for bare å skrive

Enhjertet kjærlighet

Mellom to vegger som er umulige å hoppe over der
gjerdet

Det var ikke langt fra en rektangulær firkant i
en åpen sirkel

Den knuten, den stramheten, det å riste av seg
støvet og se pianoet bare spille i C-en og på
soverommet

Mørke av et fotografert bilde, gjennom linsen på
rullen, små bilder, i fragmentariske toner

Jeg ser deg reflektert i et stykke der

Alt kommer sammen fordi jeg vil ha deg, reflektert
i mitt bilde, bare du er rammen i speilet

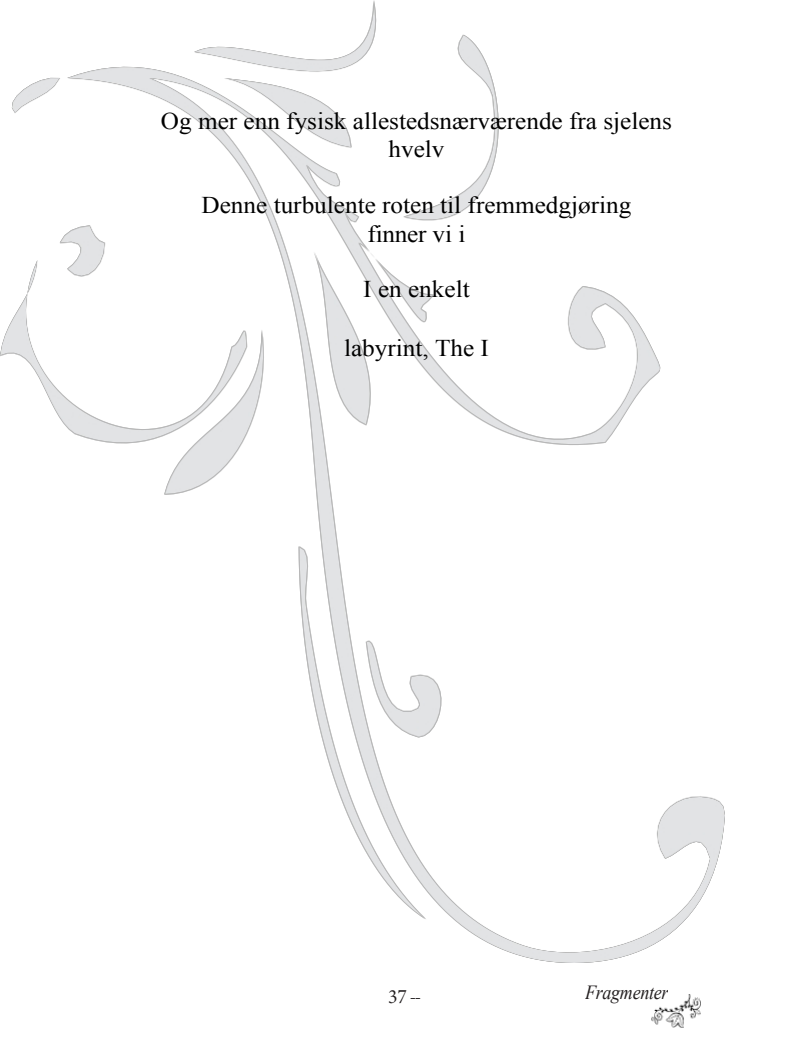
Det vanlige

Hvordan kommer vi ut av
denne smerten, som er
nedsenket i og forverrer
lidelsen av en eneste og
unik smerte?

Det skulle bare et blick på Without
Killing til for å problematisere, og hele
fallet

En tåre er oppdagelsen av et hjerte
som er styrtet og vanhelliget
Så kommer lenken som driver meg til vanvidd
Og lenker handleddene mine og hver impuls
Å være dømt til en syk og mørk sjel

Dette støvet som rister oss, sprenger sansene våre

Og mer enn fysisk allestedsnærværende fra sjelens
hvelv

Denne turbulente roten til fremmedgjøring
finner vi i

I en enkelt
labyrint, The I

Du

Dradd av undervannsstrømmen

Apatien fra nok en dag, knust Kjeden som

strammer meg, løsner...

I dette nesten presserende øyeblikket venter alle...

Allegorien om å leve, transportert fra bukoliske
øyeblikk...

Fakkelen vil brenne ut, her er en glød og flammen
er tent...

Mitt stakkars hjerte brenner for deg, som en løs
hest som venter på å bli temmet...

Jeg nyter alt jeg føler, for å føle deg slik jeg gjør, i
denne uendelige tiden...

Som krysser den omkringliggende fortiden, og som
markerer ethvert liv som skal leves.

Gjenforeningen vår er full av magi, bare det å se på
deg og se...

Ditt moderlige ansikt, følelsen av hengivenhet og
ømhet løfter all min bitterhet...

Jeg trenger bare å leve og alltid se deg til jeg dør...

En sensuell bevegelse av leppene, en sensualitet,
en gjennomsiktig lykke...

Som en inderlig omfavnelse som venter på å bli
opplevd, en sterk forening...

I tillegg til å ønske deg alt godt, ønsker jeg først og
fremst at du skal være lykkelig som et barn...

En rot som sår, næres og styrkes ... Vennskap er
den edleste av alle kjærligheter
La mitt hjerte slå i din rytme...

Pappa

Num ai jeg

var en far

Det magiske øyeblikket

av større læring Alltid

håpefull

Til den største

kjærligheten Å få

et barn

Kjærligheten til en mor

Kjærligheten til et barn

Han er en

kjempe Alltid

oppmerksom og

intelligent

Far og sønn

Sønnen min eksploderer av glede

, hengivenheten, kjærligheten og omsorgen er en
kraft som gir oss evig glede, ønsket om
hengivenhet, deling, leksjoner og riktig
undervisning for oss begge flyter over av lykke,
og den av oss som ønsker å være en evig ung
lærling til en nybegynnerfar.

Jeg ville fortelle deg hvor mye jeg elsker deg, hvor
mye jeg føler deg, hvordan hvert engstelig
øyeblikk av et spørsmål og bare litt mer fordi du
fascinerer meg. Din glød vil alltid være for meg et
bilde av ekstase i en ramme der vi begge passer,
men du er alltid den vakreste.

Du har kommet langt fra bare å bli født til bare å
tenke på deg selv, hvordan du beriker meg, du er
galskap, ekte ømhet

Tåre

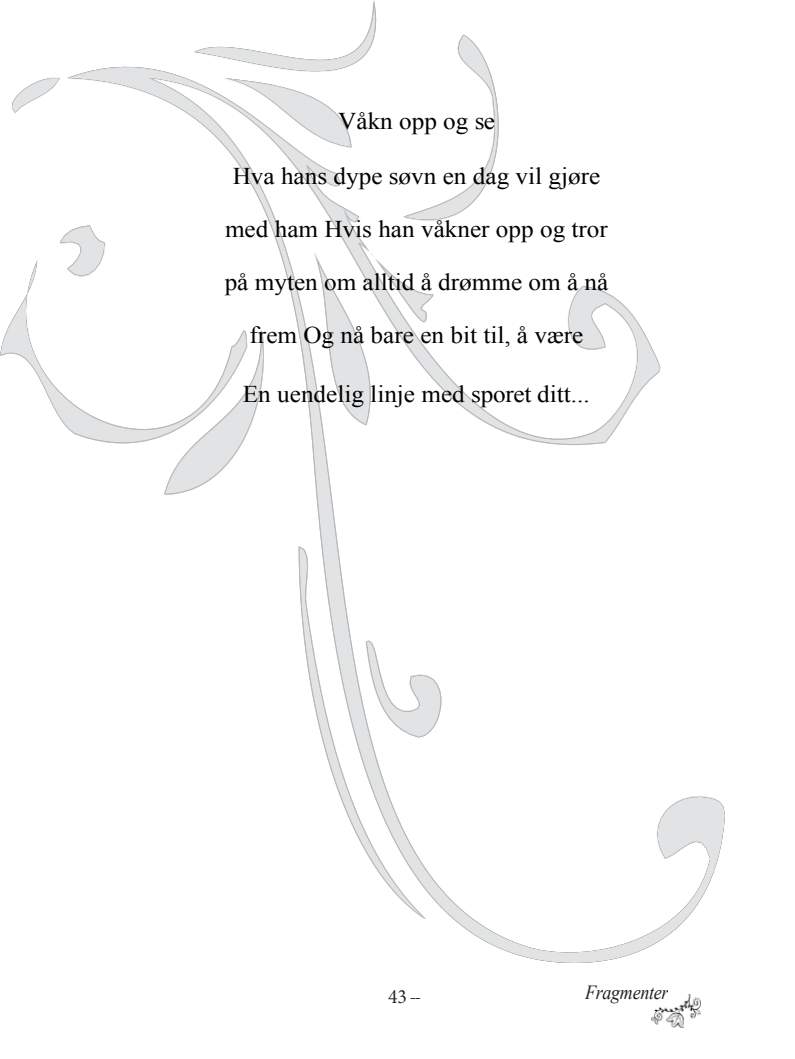
En dag, hvis jeg hadde en tåre, ville jeg lagt den på
ansiktet ditt så du ikke skulle gråte mer

Drøm

Jeg ville dykke dypt
ned Jeg våknet opp
midt i havet

Fra en søvn som vil vare i
årevis, går søvngjengeren
Drømmer, av en nattlig sjel Som i
skumringen skikkelsen av skyggen
invaderer og vekker mørket.

Av ren og rå illusjon, av den mest evige

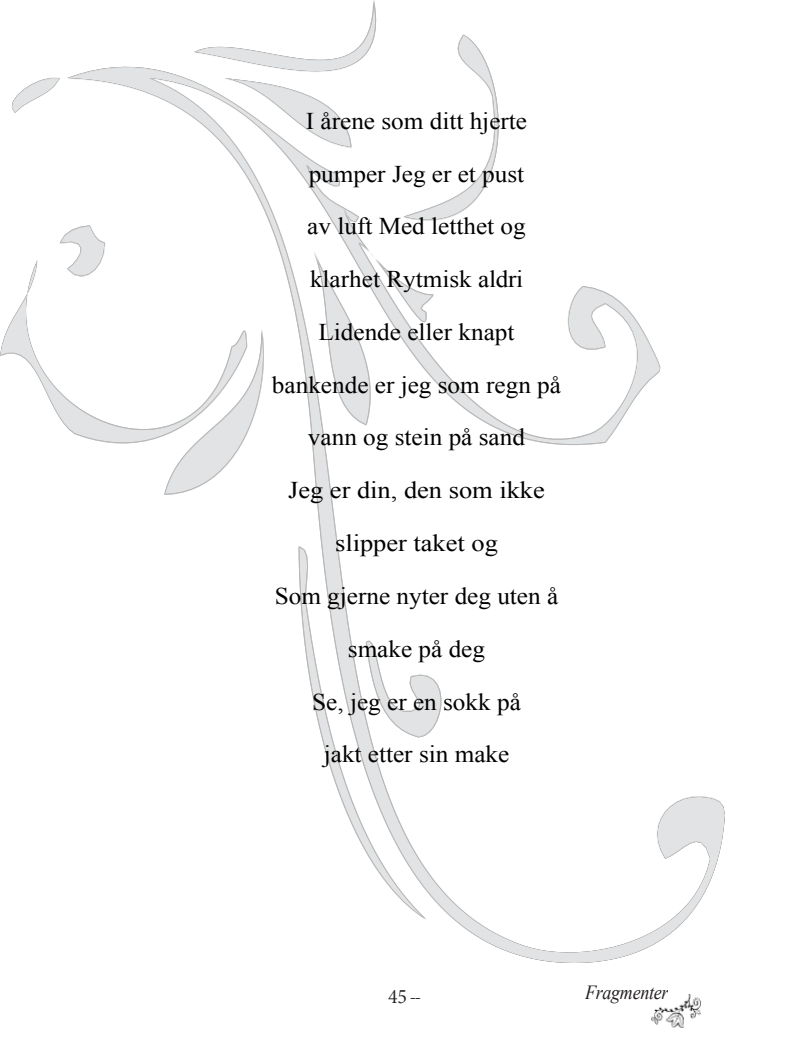

Våkner opp og se

Hva hans dype søvn en dag vil gjøre
med ham Hvis han våkner opp og tror
på myten om alltid å drømme om å nå
frem Og nå bare en bit til, å være
En uendelig linje med sporet ditt...

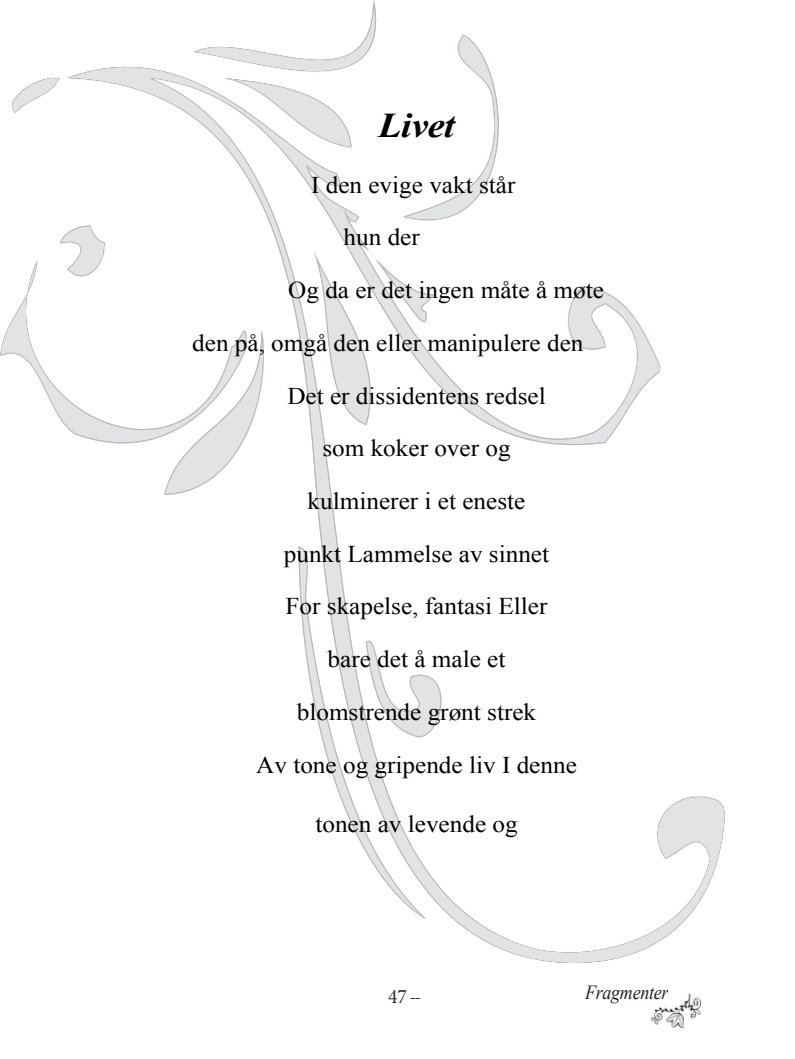
Par

Jeg ville ha et kyss,
en fredfull søvn som
bedøver oss
Og vi lengter etter mer
Kanskje du ikke vil vite
det søte som er i deg
Og der du taler ord som er
myke og forfrisker oss
Det dunker av en rørende
Av et hjerte som forestiller seg
dere Tett, sammenflettet
Og aldri løsnet igjen Jeg er
en lenke

I årene som ditt hjerte
pumper Jeg er et pust
av luft Med letthet og
klarhet Rytmask aldri
Lidende eller knapt
bankende er jeg som regn på
vann og stein på sand
Jeg er din, den som ikke
slipper taket og
Som gjerne nyter deg uten å
smake på deg
Se, jeg er en sokk på
jakt etter sin make

En dyppet støvel som venter
på å bli knytt
Og et bånd jeg aldri kan oppheve
Fordi du er skoen på mitt par
Som jeg elsker å elske

Livet

I den evige vakt står
hun der

Og da er det ingen måte å møte
den på, omgå den eller manipulere den

Det er dissidentens redsel
som koker over og
kulminerer i et eneste

punkt Lammelse av sinnet

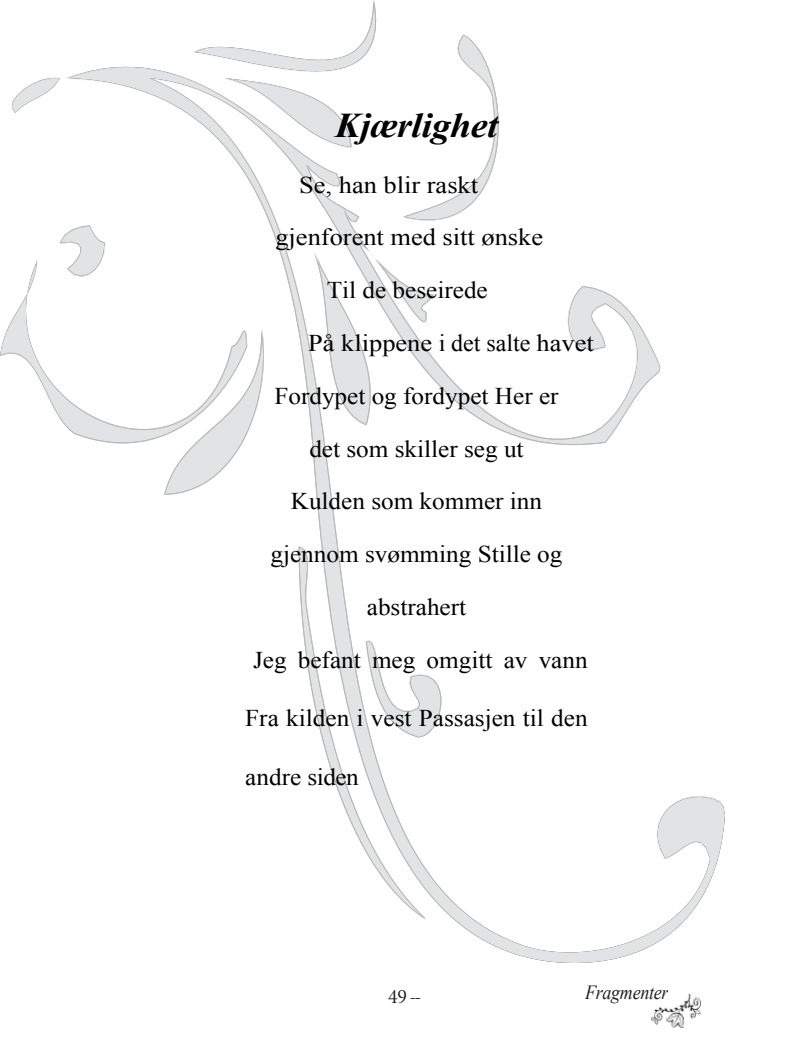
For skapelse, fantasi Eller
bare det å male et

blomstrende grønt strek

Av tone og gripende liv I denne

tonen av levende og

Blossom, du finner det her
Markeringen du alltid har ønsket å krysse av
for,
Lev intenst

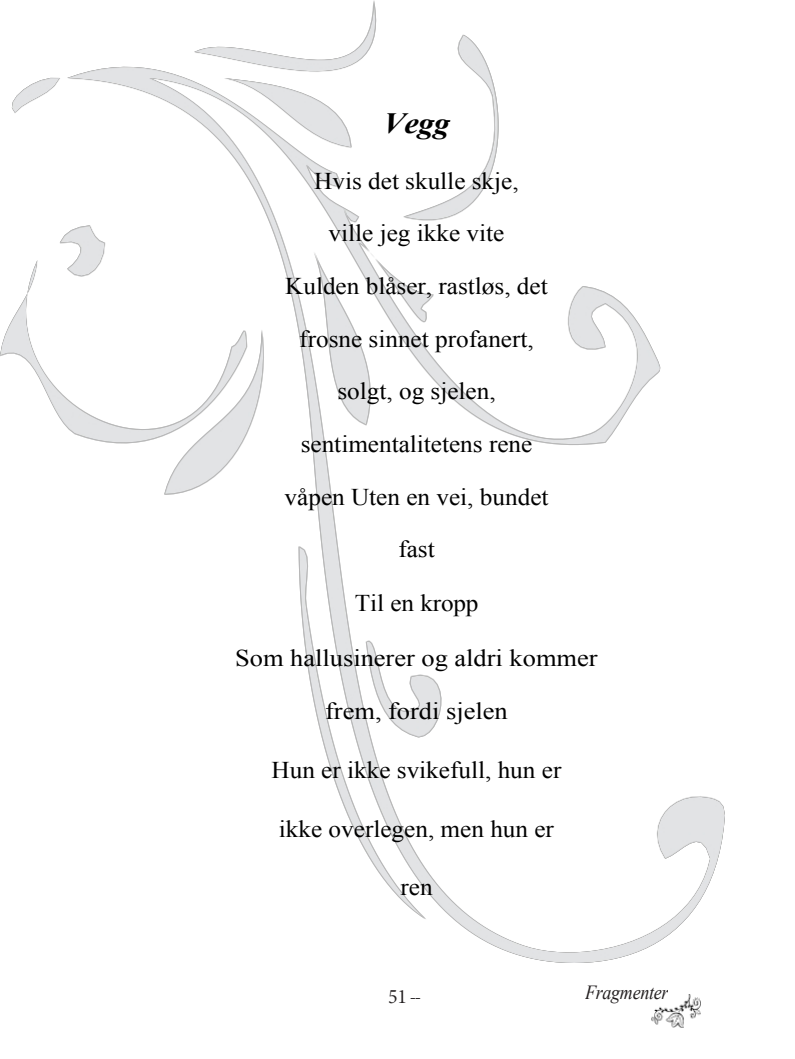

Kjærlighet

Se, han blir raskt
gjenforent med sitt ønske
Til de beseirede
På klippene i det salte havet
Fordypet og fordypet Her er
det som skiller seg ut
Kulden som kommer inn
gjennom svømming Stille og
abstrahert
Jeg befant meg omgitt av vann
Fra kilden i vest Passasjen til den
andre siden

Ingenting er vanskelig, du må bare
aldri ta det samme skrittet og gå
videre La hjertet ditt bli rørt
Musikken som kaller på deg Vind,
hav og et erobret land
Bare kjærlighet

Vegg

Hvis det skulle skje,
ville jeg ikke vite

Kulden blåser, rastløs, det
frosne sinnet profanert,
solgt, og sjelen,
sentimentalitetens rene

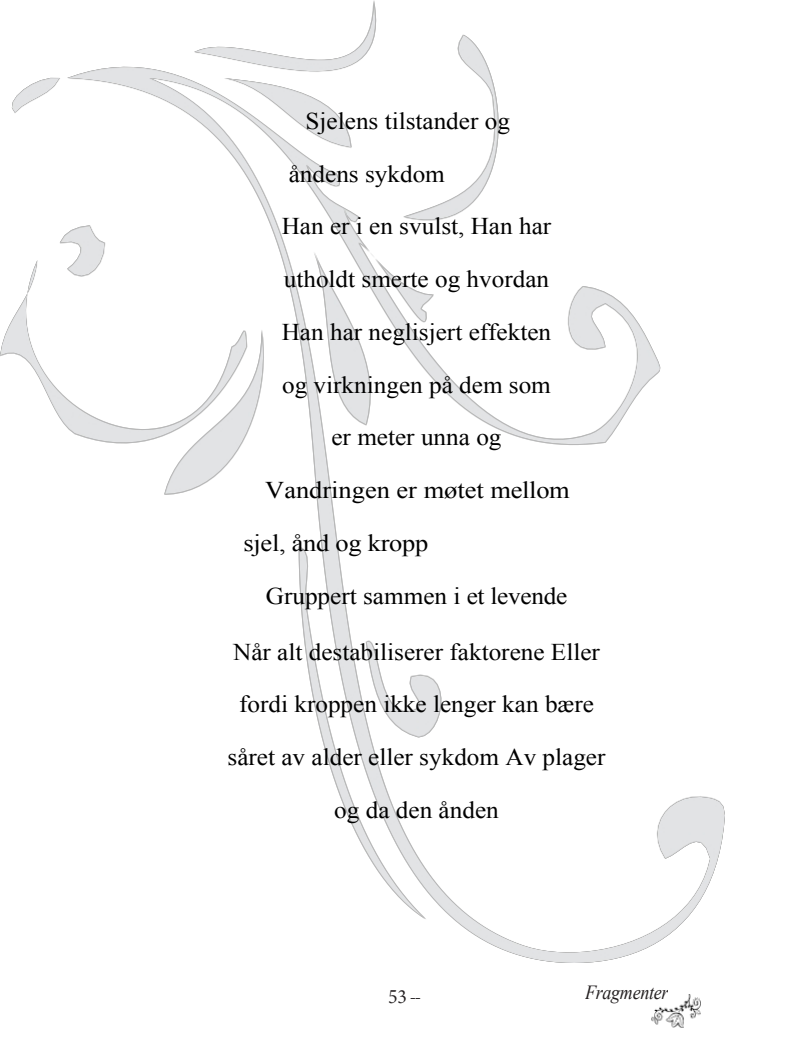
våpen Uten en vei, bundet
fast

Til en kropp

Som hallusinerer og aldri kommer
frem, fordi sjelen

Hun er ikke svikefull, hun er
ikke overlegen, men hun er
ren

Derfor er den godt synlig i en
sirkel Lukket, halvåpen
Slik at når illusjonen undertrykkes
og kommer fra uendeligheten,
oppstår en torden
Og alt stopper i øyeblikket av
effektens lysstyrke Men åndens
sykdom Disse kroppens behov
Og at vi bevisst føler.
Den stuper ned i avgrunnen av sitt
eget vesen og svever, blir værende
og som et vedheng som forstyrrer

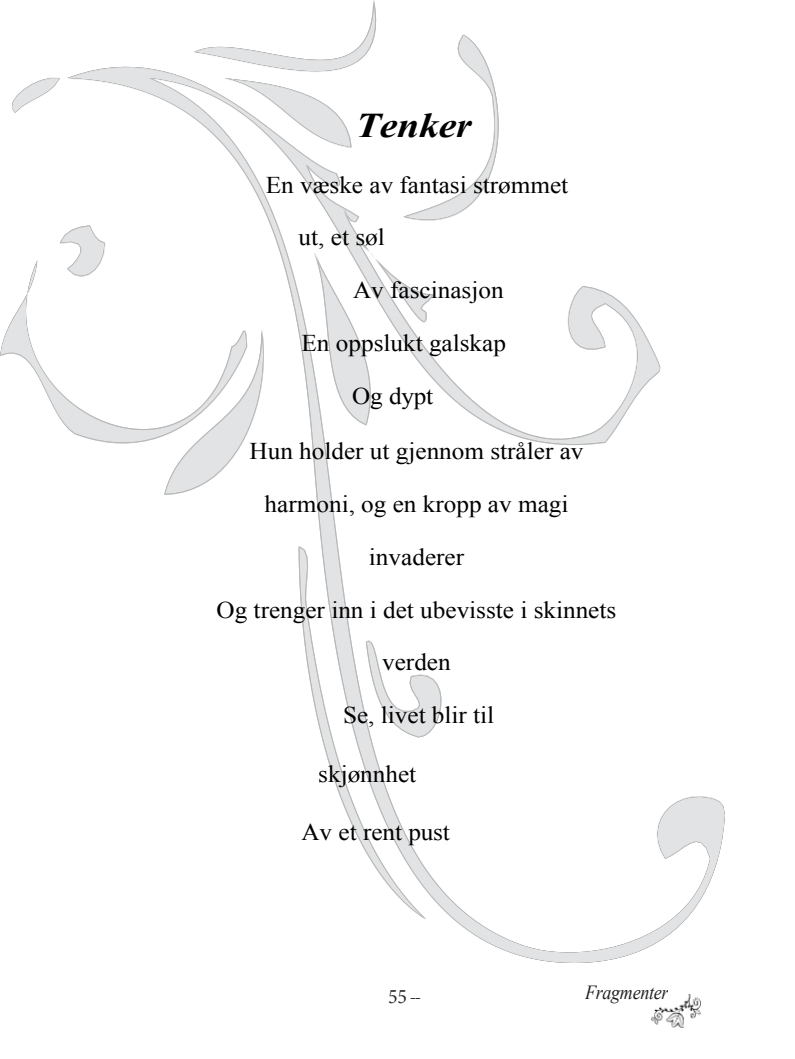
Sjelens tilstander og
åndens sykdom

Han er i en svulst, Han har
utholdt smerte og hvordan
Han har neglisjert effekten
og virkningen på dem som
er meter unna og

Vandringen er møtet mellom
sjel, ånd og kropp

Gruppert sammen i et levende
Når alt destabiliserer faktorene Eller
fordi kroppen ikke lenger kan bære
såret av alder eller sykdom Av plager
og da den ånden

Fra selvet og vår egoisme
Kom til vår vilje Men det
forstyrrer sjelen
Og den virker på den korrumperte ånden i
tankens maksimale eksponent.
Og invaderte
Pure, hardt
Sterk som en vegg Ute av
stand til å skille seg ut

Tenker

En væske av fantasi strømmet
ut, et søl

Av fascinasjon
En oppslukt galskap
Og dypt

Hun holder ut gjennom stråler av
harmoni, og en kropp av magi
invaderer

Og trenger inn i det ubevisste i skinnets
verden

Se, livet blir til
skjønnhet

Av et rent pust

Og
uendeligheten

blir grensen

Synlig og
ekspanderende

Mellom ord

Følelser

Og en handling

uten å endre

tankegangen

din

Provosere til å tenke

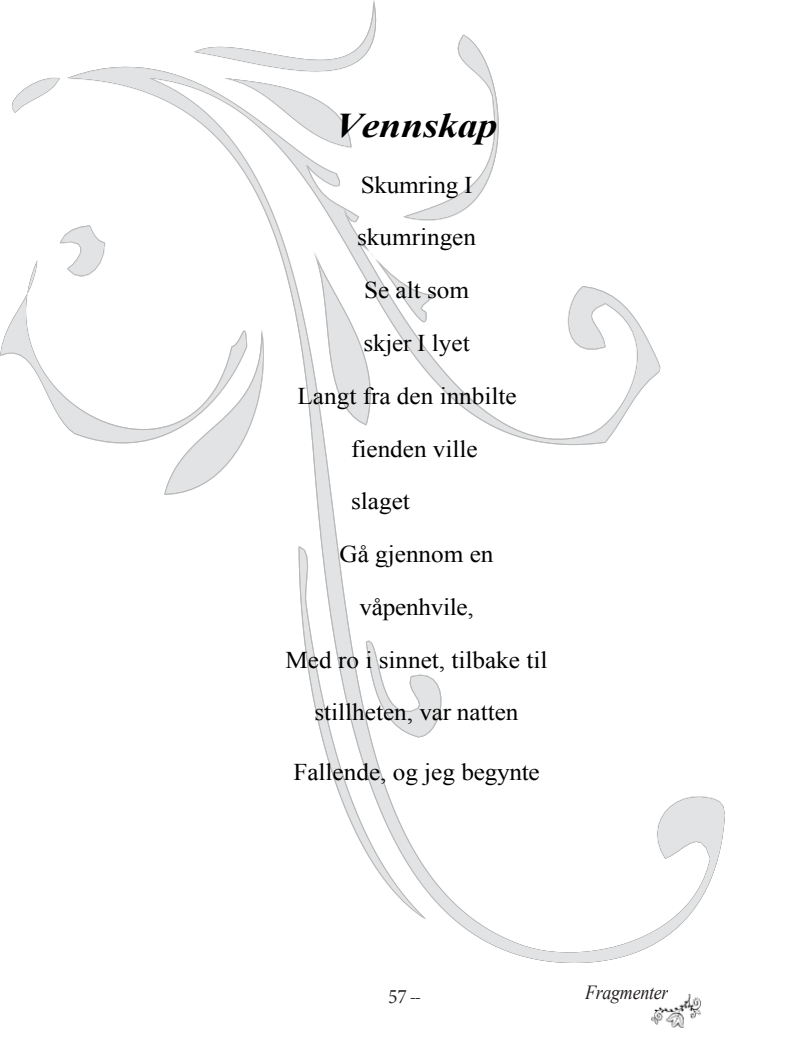
Og alltid forestille

seg Forestille seg

Overlegen

Tenke og handle for

endring

Vennskap

Skumring I
skumringen

Se alt som
skjer I lyet

Langt fra den innbilte
fienden ville
slaget

Gå gjennom en
våpenhvile,

Med ro i sinnet, tilbake til
stillheten, var natten

Fallende, og jeg begynte

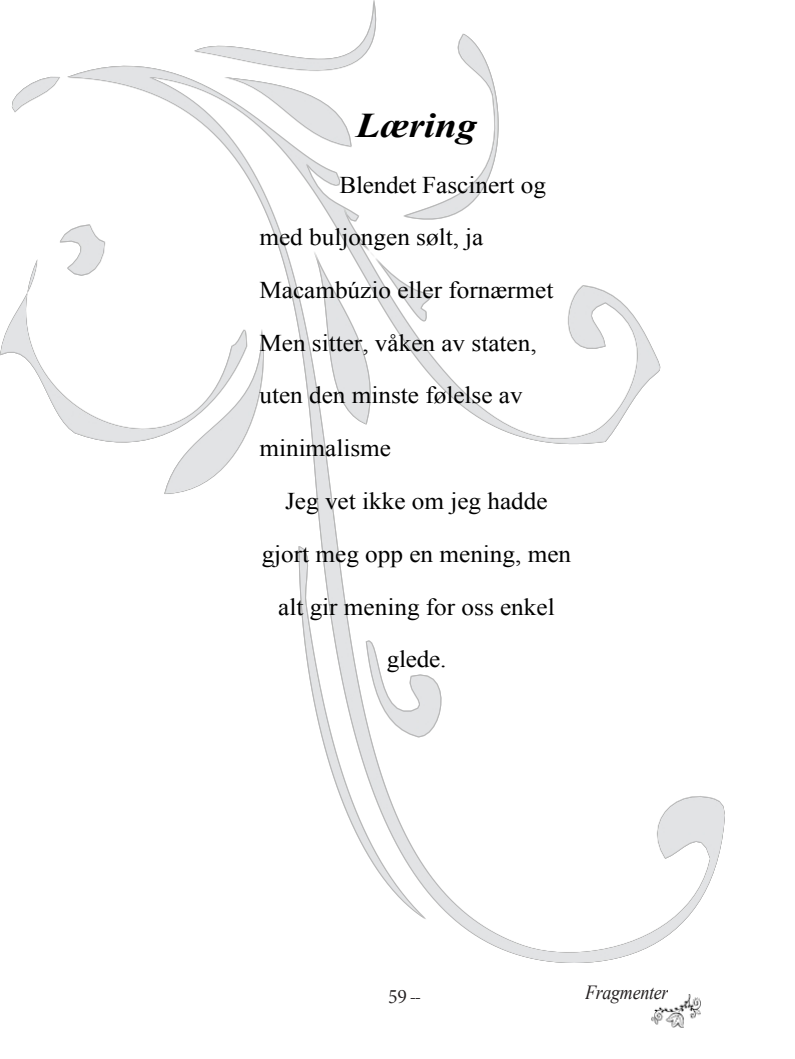
Å kjenne den berøringen,
å kjenne den på din myke
hud

Vilje og energi Tidløst
vennskap

Den rene gesten av
hengivenhet Sterkere enn
noen lidenskap eller
kjærlighet

Og uansett reir Bare en
tommelfingers berøring

Og tenk deg
hvordan det føltes
Og strømmen av all
energien gikk forbi

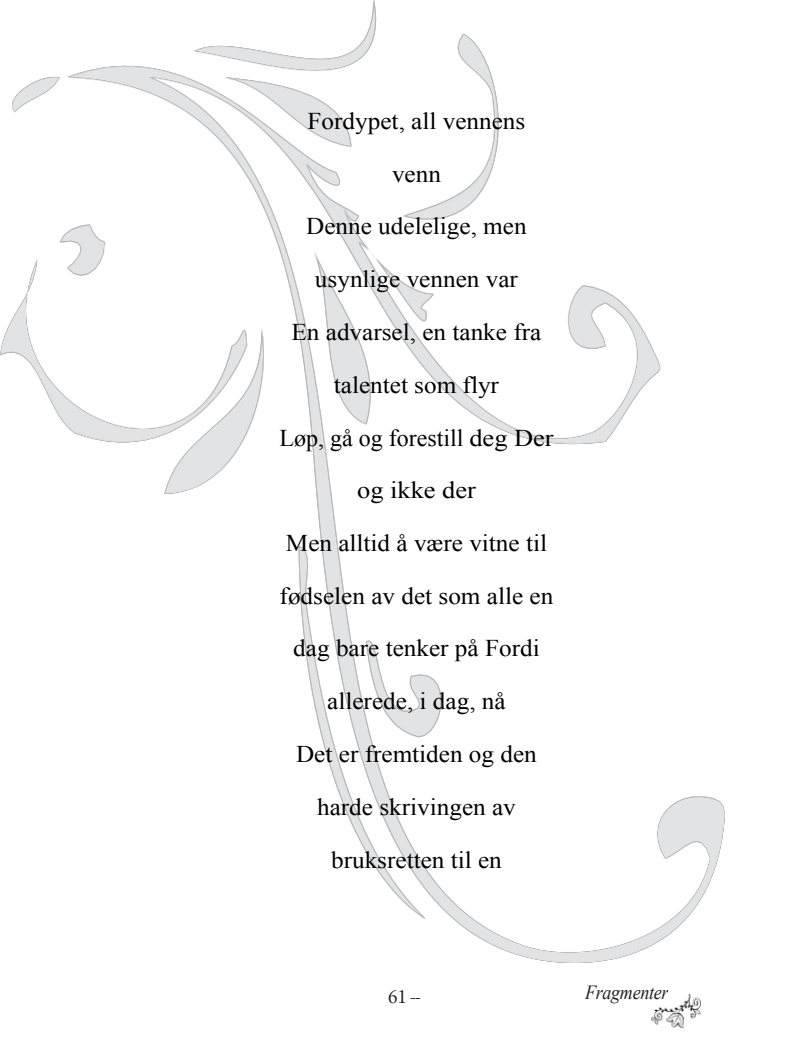

Læring

Blendet Fascinert og
med buljongen sølt, ja
Macambúzio eller fornærmet
Men sitter, våken av staten,
uten den minste følelse av
minimalisme

Jeg vet ikke om jeg hadde
gjort meg opp en mening, men
alt gir mening for oss enkel
glede.

Å skrive til deg på forespørsel
Ikke nødvendig, når det skjer
Alt du følte forblir og
forsvinner
Og likevel så han
Bare se, lese og skrive
Tolke, assimilere Bære og
lære bort Læring, det er
slik oppmuntring vokser
Med vindens kraft,
Og så forsvant han, fløy over syv hav, for å
si det mildt
Så dykket han, gikk og

Fordypet, all vennens
venn
Denne udelelige, men
usynlige vennen var
En advarsel, en tanke fra
talentet som flyr
Løp, gå og forestill deg Der
og ikke der
Men alltid å være vitne til
fødselen av det som alle en
dag bare tenker på Fordi
allerede, i dag, nå
Det er fremtiden og den
harde skrivingen av
bruksretten til en

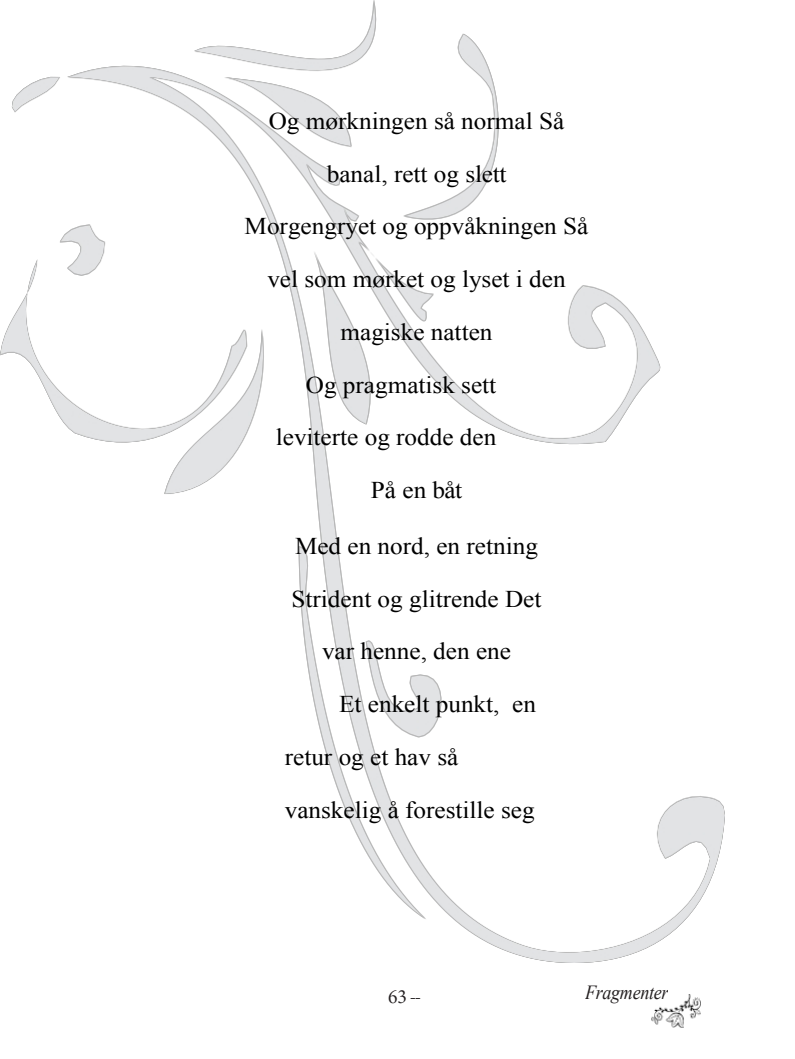
Bare puste og fremfor alt skape og
forestille seg og vende tilbake
Å gjenskape og
vende tilbake til stedet
som

Jeg har aldri dratt
derfra før, men der er
det.

Jeg ser på klokken, helst
i tide

Faktiske og opplevde
hendelser blir bevitnet i en
opprinnelig følelse av
glede.

Det følger med å være øm

Og mørkningen så normal Så

banal, rett og slett

Morgengryet og oppvåkningen Så

vel som mørket og lyset i den

magiske natten

Og pragmatisk sett

leviterte og rodde den

På en båt

Med en nord, en retning

Strident og glitrende Det

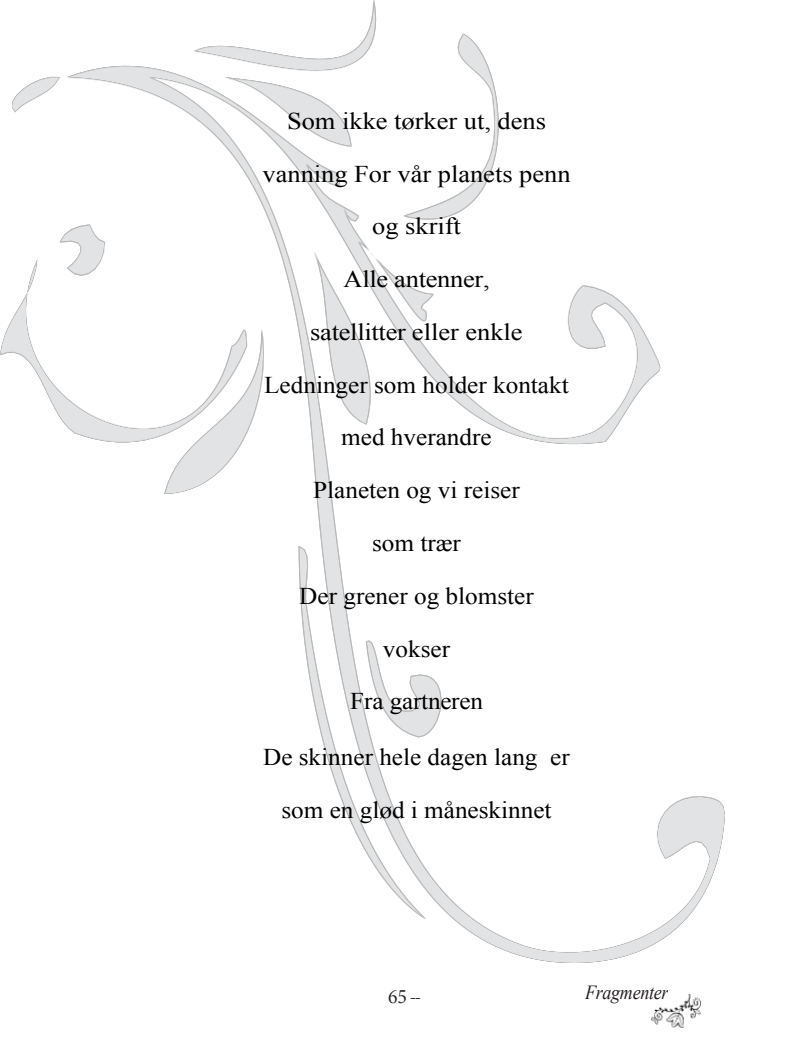
var henne, den ene

Et enkelt punkt, en

retur og et hav så

vanskelig å forestille seg

Det var et enormt og
voldsomt raseri fra
verdenshavene
Den du er på vei til På
den hemmelige reisen
Uten en velkomst
Det var den firkantede
sfæren En omvendt
trekant Som en pyramide
Fra en sarkofag
Med en
ugjennomtrengelig
sjelelig ånd ... Som en
glemt som lever, skjer
Fra nettstedet et bilde av et blad

Som ikke tørker ut, dens
vanning For vår planets penn
og skrift

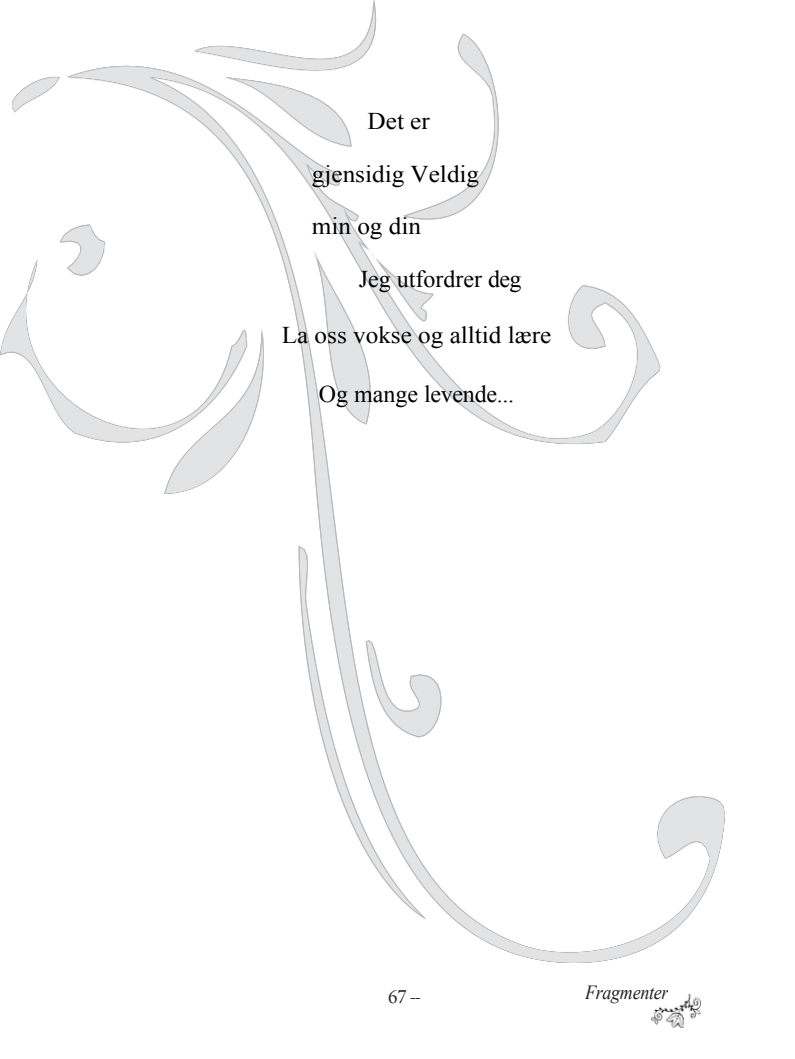
Alle antenner,
satellitter eller enkle
Ledninger som holder kontakt
med hverandre

Planeten og vi reiser
som trær

Der grener og blomster
vokser
Fra gartneren

De skinner hele dagen lang er
som en glød i måneskinnet

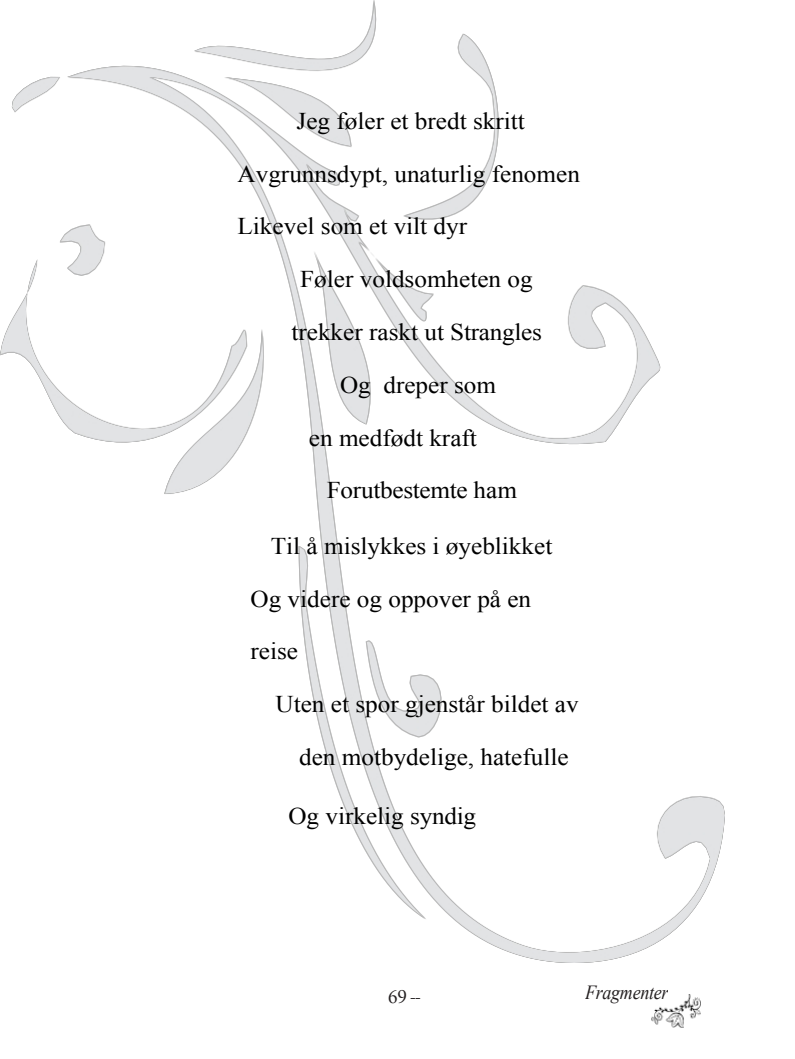
Det kom til å
skje, og så
Ett hopp til, ett sprang til For å se
et barn bli født og fremfor alt
Å se ham vokse og lære og forstå Alt han
observerer og omdanner Act, som på barnets
språk
Det er myk hud i
overherredømme av barn i
forhold
Til deres foreldre og deres lærere
Fra det doble samspillet mellom å lære og
å observere og å lære og å vite Som en
tvilling
Som har et læringspar

Det er
gjensidig Veldig
min og din
Jeg utfordrer deg
La oss vokse og alltid lære
Og mange levende...

Levende

Jeg føler en smerte
som hindrer meg i å se
Jeg vil gjerne være ekte
Med en alltid lojal oppførsel
Men som en trist klovn
Jeg er en bløff
Smilet, gleden fra innsiden Det
følger ikke utsiden Jeg føler at
jeg svever
Det får meg til å forlate stedet
Normal ville være for å reise
Og hold deg på et punkt der du er
ute av syne

Jeg føler et bredt skritt
Avgrunnsdypt, unaturlig fenomen
Likevel som et vilt dyr

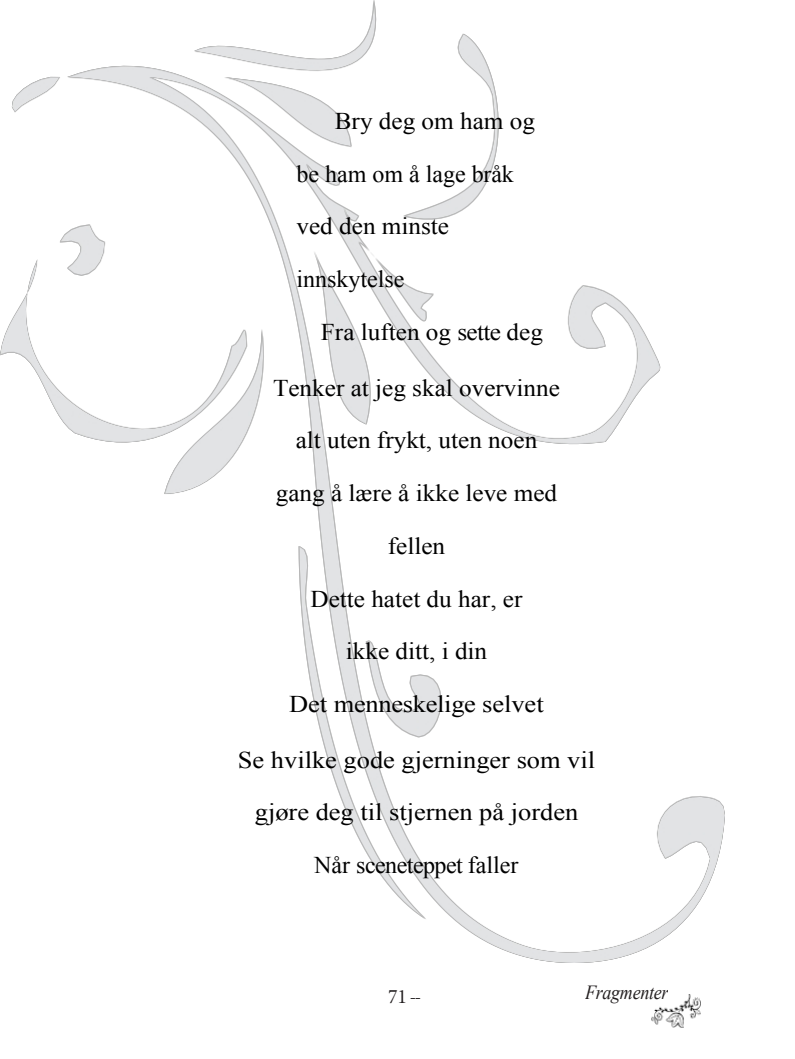
Føler voldsomheten og
trekker raskt ut Strangles

Og dreper som
en medfødt kraft

Forutbestemte ham
Til å mislykkes i øyeblikket
Og videre og oppover på en
reise

Uten et spor gjenstår bildet av
den motbydelige, hatefulle
Og virkelig syndig

Her er en ed
På himmelen i høydenes
temperatur kommer den
kjølige, muntre og rolige
ringblomsten som sier
Stopp, blomstre
Og det vokser, denne
voldelige impulsen er
bare et dårlig øyeblikk
All villskapen ved å være
kulminert og perfeksjonert
Plutselig slippe taket
Ikke i det
hele tatt Eller
nesten ikke i
det hele tatt

Bry deg om ham og
be ham om å lage bråk
ved den minste
innskytelse
Fra luften og sette deg
Tenker at jeg skal overvinne
alt uten frykt, uten noen
gang å lære å ikke leve med
fellen
Dette hatet du har, er
ikke ditt, i din
Det menneskelige selvet
Se hvilke gode gjerninger som vil
gjøre deg til stjernen på jorden
Når sceneteppet faller

Jeg ber deg spille piano, for
jeg har en plan. Kom igjen.

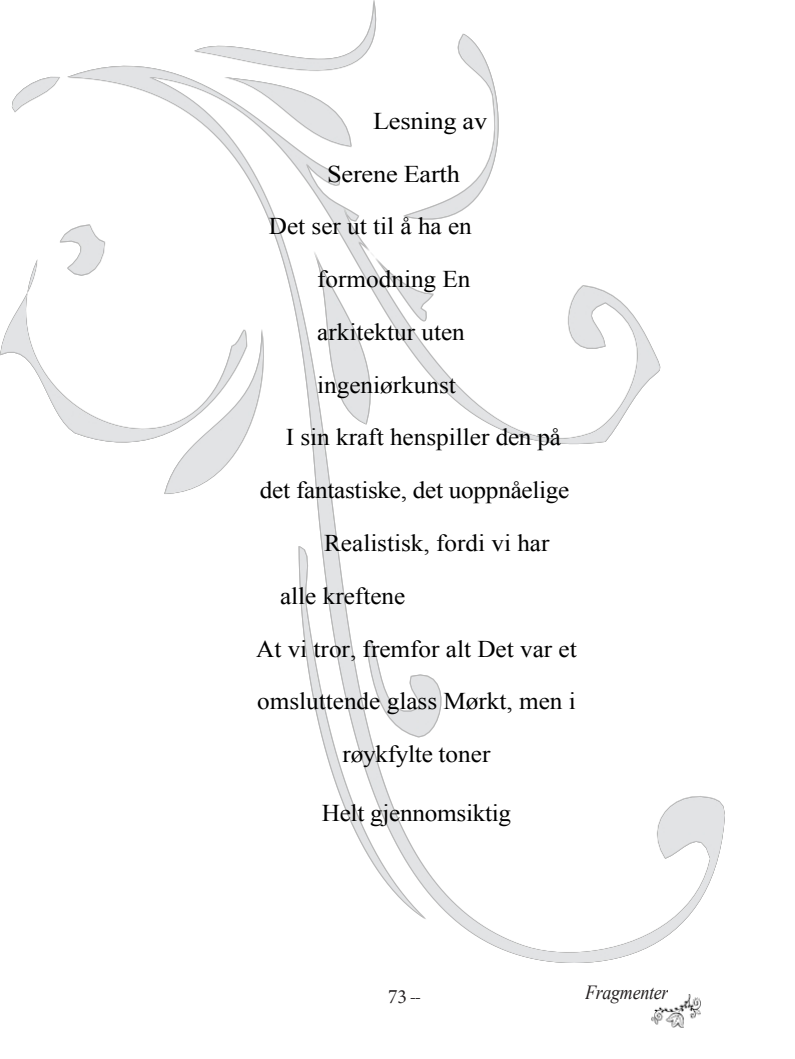
Vi drar når vi
kommer frem, aldri
stoppe deg

For å oppfylle
deg og fly

Flat og flygende

Den stormfulle skyen er
en tilstand

Multifaktoriell som gjør oss I det
ømme, fuktige ansiktets tårevåte
regn

Lesning av

Serene Earth

Det ser ut til å ha en

formodning En

arkitektur uten

ingeniørkunst

I sin kraft henspiller den på

det fantastiske, det uoppnåelige

Realistisk, fordi vi har

alle kreftene

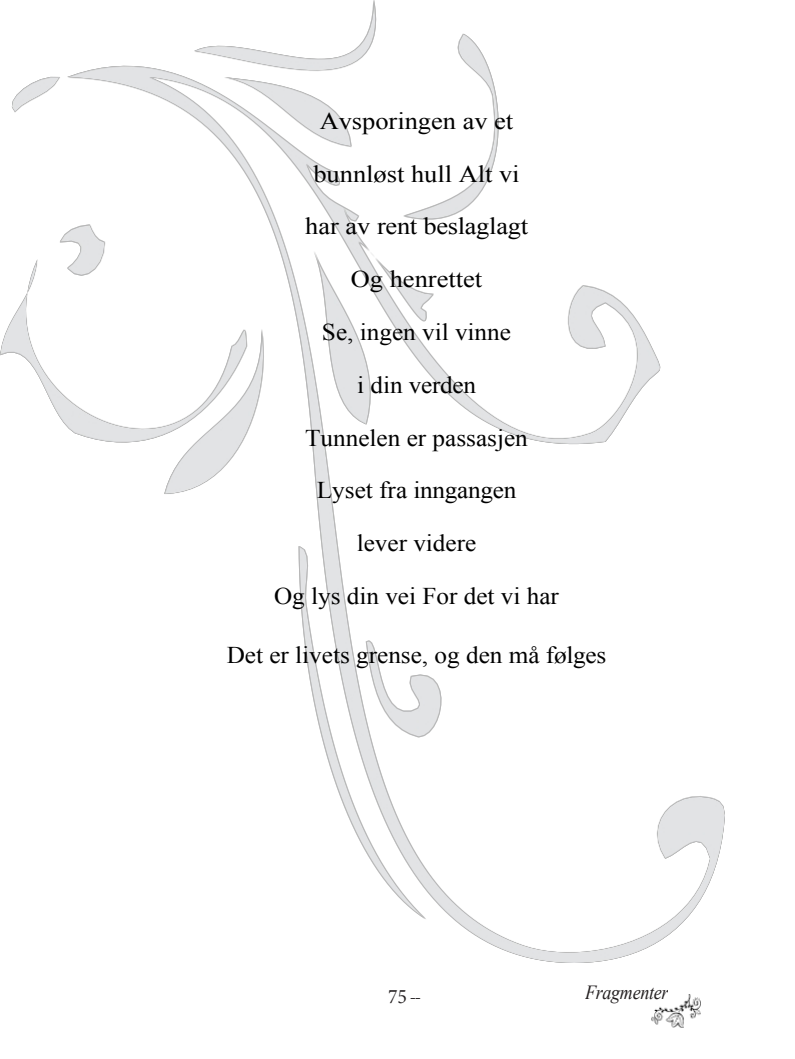
At vi tror, fremfor alt Det var et

omsluttende glass Mørkt, men i

røykfylte toner

Helt gjennomiktig

Verdier er som
blomster må
Vann dem hele tiden Og det
som er frø vokser i sinnet
Å være forskjellig fra
det samme Det vi alle
har Instinkter og
villskap
Selve menneskets sjel I tillegg
til den passende magiske
drikken er
Den svimlende tunnelen der du
kan se et lys komme inn
Og hvis slutt er

Avsporingen av et
bunnløst hull Alt vi
har av rent beslaglagt
Og henrettet
Se, ingen vil vinne
i din verden
Tunnelen er passasjen
Lyset fra inngangen
lever videre
Og lys din vei For det vi har
Det er livets grense, og den må følges

Kjærlighet Deep

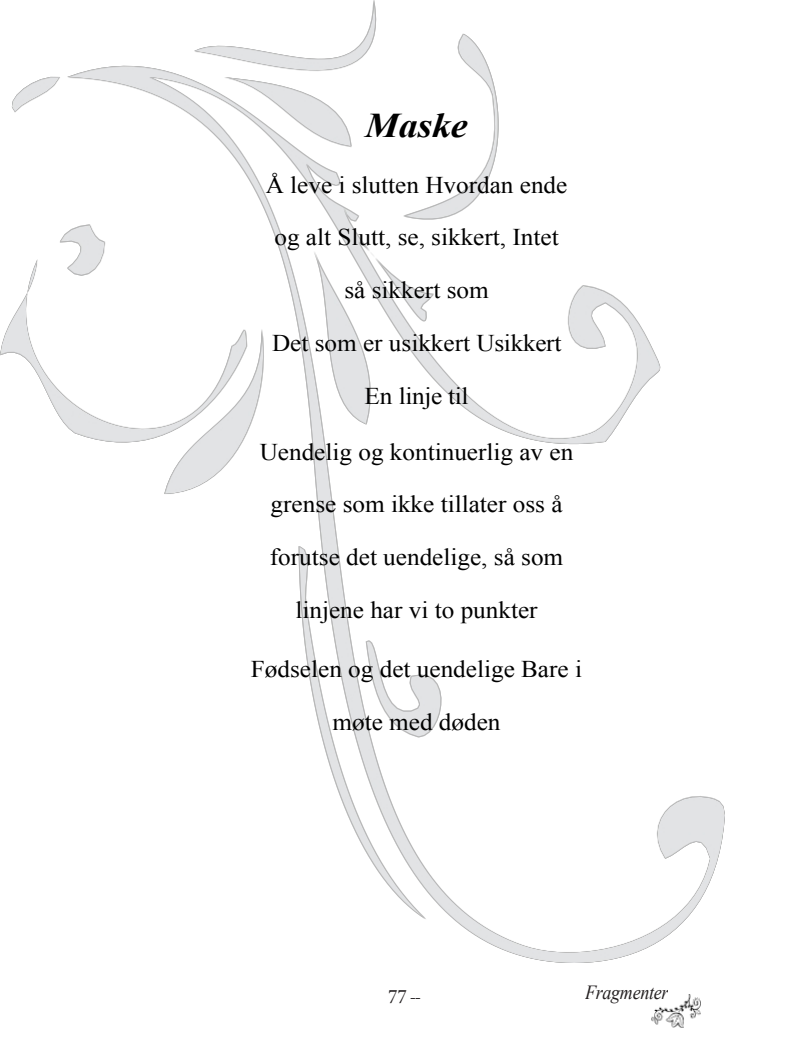
Kjærlighet led

Det føltes også

Glemt

Innerst inne litt fortapt

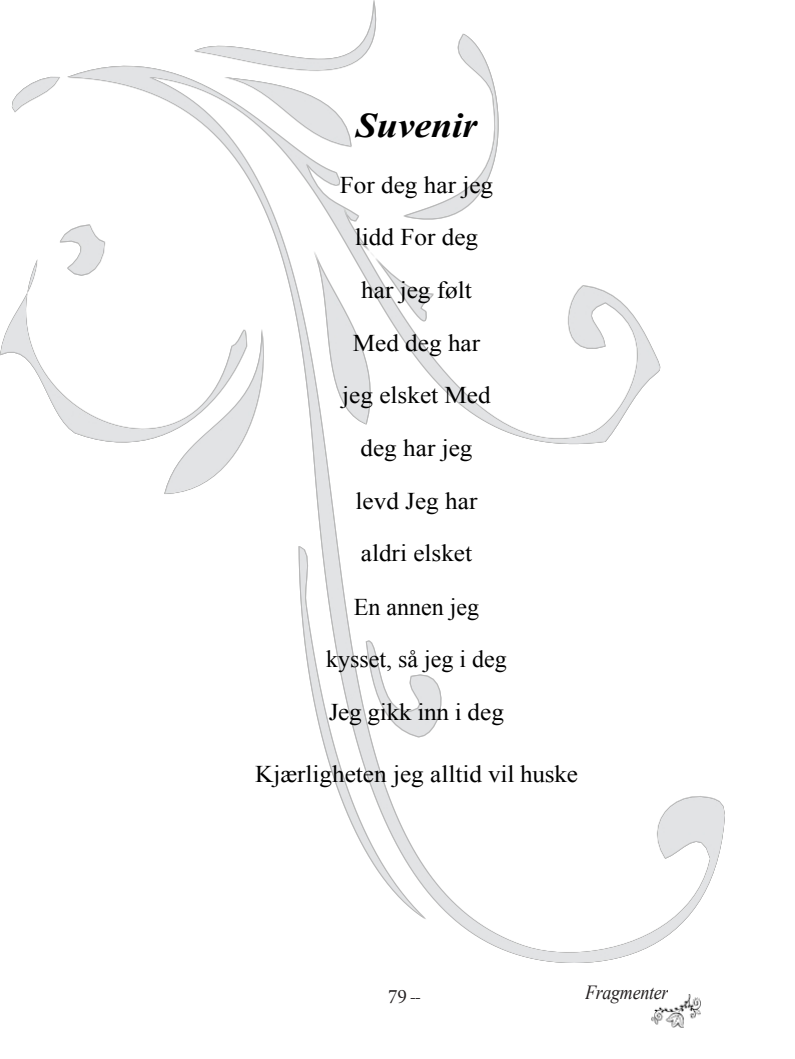
Angrende og levende

Maske

Å leve i slutten Hvordan ende
og alt Slutt, se, sikkert, Intet
så sikkert som
Det som er usikkert Usikkert
En linje til
Uendelig og kontinuerlig av en
grense som ikke tillater oss å
forutse det uendelige, så som
linjene har vi to punkter
Fødselen og det uendelige Bare i
møte med døden

Det kommer langsomt Som
et åndedrag, alt som ble følt
er over Fordi du aldri har
sett et annet ansikt enn
slutten a
Mørkets maske

Suvenir

For deg har jeg
lidd For deg
har jeg følt
Med deg har
jeg elsket Med
deg har jeg
levd Jeg har
aldri elsket
En annen jeg
kysset, så jeg i deg
Jeg gikk inn i deg
Kjærligheten jeg alltid vil huske

Jeg følte

Aldri så mye lidelse
Aldri så mye savn Aldri
så mye lidelse Aldri så
mye savn Å dø for deg
Gjennom meg
For deg skrev
jeg så mye
Jeg led og døde aldri, og
for deg mistet jeg aldri
Jeg følte bare

Elskeren

I et visst øyeblikk

virket det fjernt

En dag alene

Langt fra noens

kjærlighet

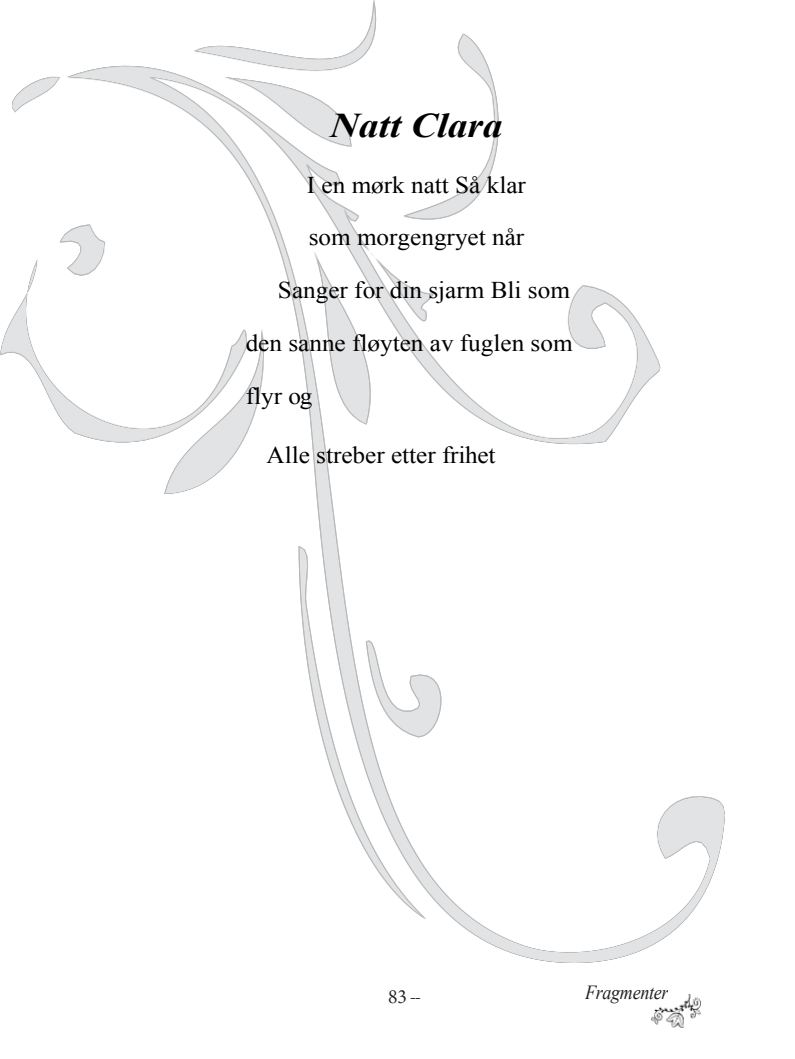
Allerede en elsker

Refleksjoner

Venter på at noe skal bli
født I speilet er det meg og
mitt

Refleksjon

Hvor godt det er å
reflektere alene Og ikke
bare bildet ditt Denne
enkle refleksjonen uten
speil har også blitt overført

Natt Clara

I en mørk natt Så klar
som morgengryet når
Sanger for din sjarm Bli som
den sanne fløyten av fuglen som
flyr og
Alle streber etter frihet

Skriving

I...

Og det største jeg

kan eie Et stykke

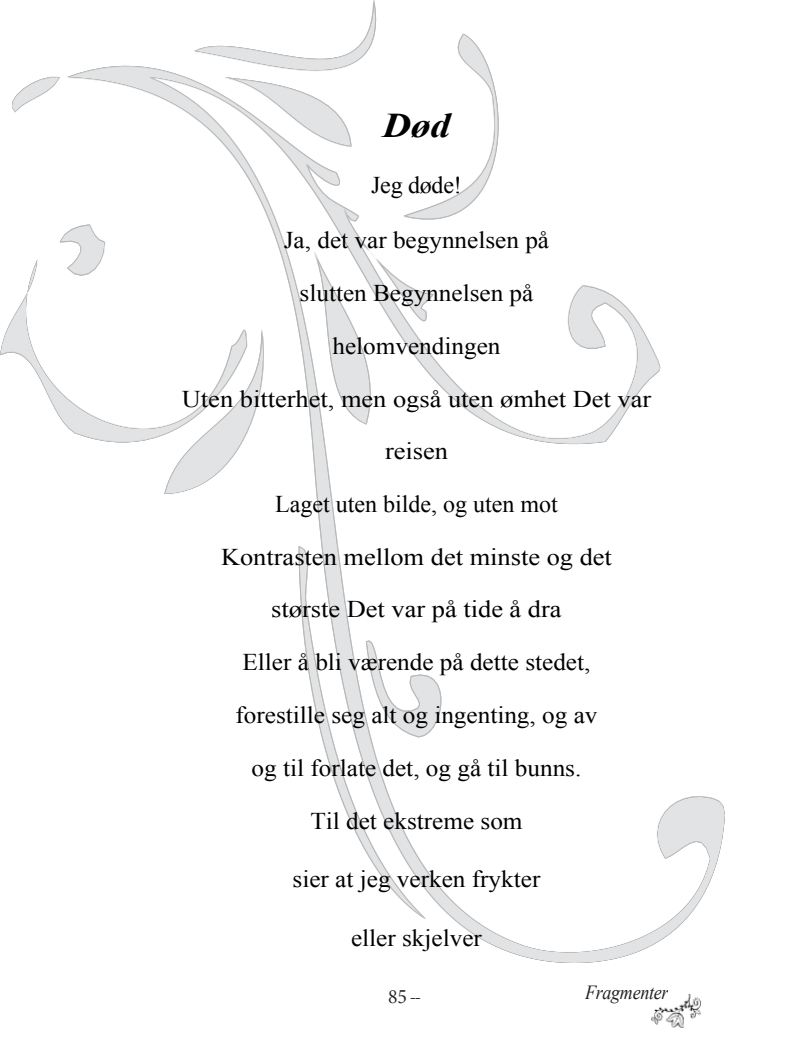
papir og en

uimotståelig penn

Fremfor alt streber

jeg etter tanken

alene

Død

Jeg døde!

Ja, det var begynnelsen på

slutten Begynnelsen på

helomvendingen

Uten bitterhet, men også uten ømhet Det var

reisen

Laget uten bilde, og uten mot

Kontrasten mellom det minste og det

største Det var på tide å dra

Eller å bli værende på dette stedet,

forestille seg alt og ingenting, og av

og til forlate det, og gå til bunns.

Til det ekstreme som

sier at jeg verken frykter

eller skjelver

Reisen har en retur I
denne oppslukte
verdenen
I skjønnhetens dyp At alt jeg
har er alt
Og jeg vil ikke ha noe av alt, for når jeg drar, tar
jeg ingenting med meg, det var det jeg tenkte.

Abyss

Jeg står ved avgrunnen,
der avgrunnen

Det er slutten

Venter

Og han gikk slik, ville og ville, hoppet og

hoppet

Og røyking

var å gå uten mål og mening Angsten

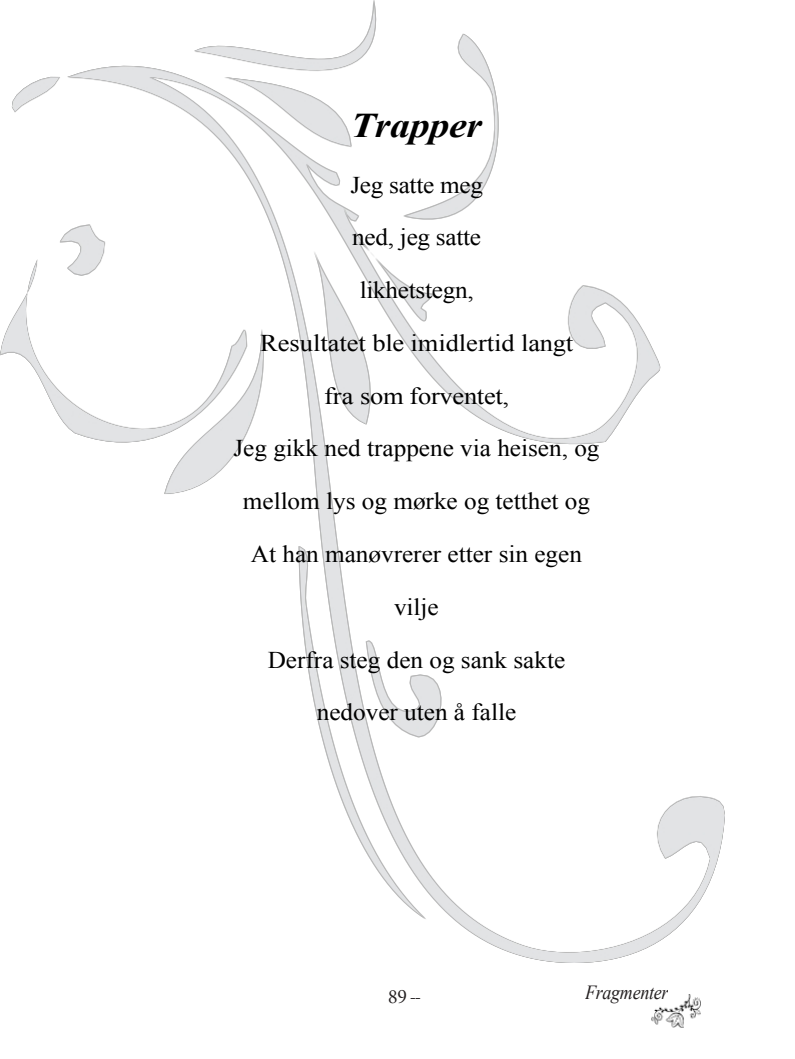
varierer med alderen, selv om vi alltid lever

på en veldig engstelig måte Å vente på noe,

vi vil alltid ha det

Noe, alt i oss kommer i veien Som sin egen vilje

ufrivillig

Trapper

Jeg satte meg

ned, jeg satte

likhetstegn,

Resultatet ble imidlertid langt

fra som forventet,

Jeg gikk ned trappene via heisen, og

mellom lys og mørke og tetthet og

At han manøvrerer etter sin egen

vilje

Derfra steg den og sank sakte

nedover uten å falle

Hovedkontor

En tåre, en

intuisjon

Eller ødeleggelse, at

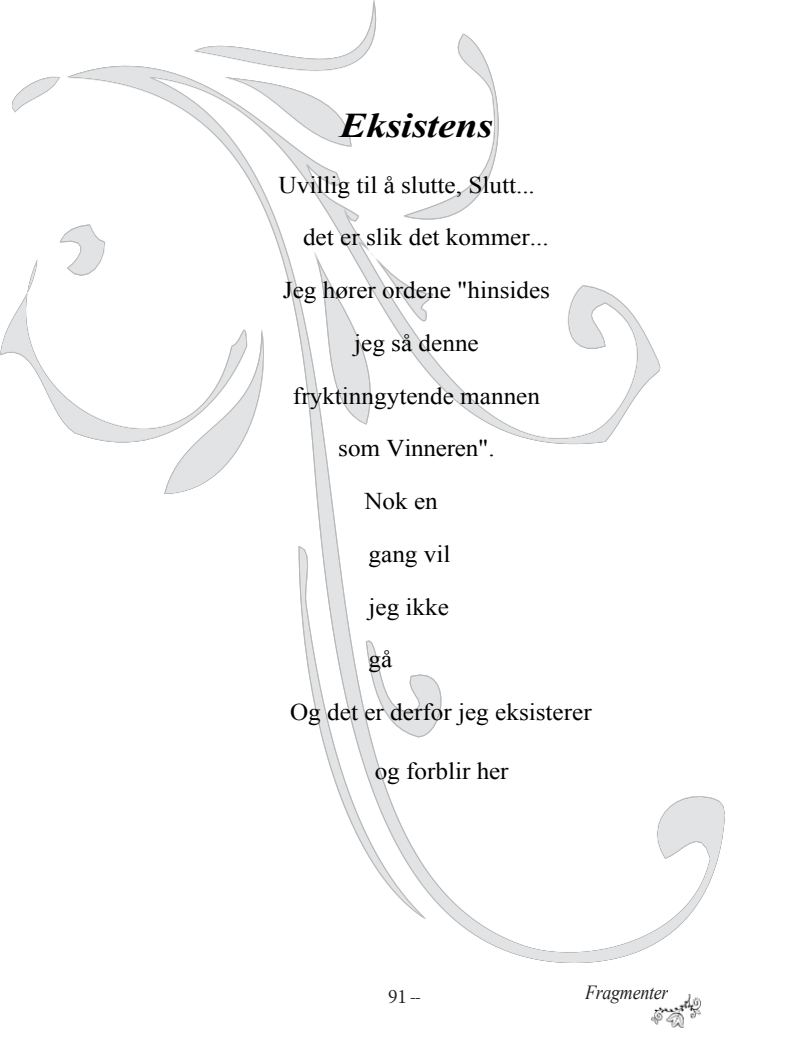
Tanken er vakker En

slurk fra kjøleskapets

kantine

Og jeg bringer den til tørstens

sted Og alt er mett og storslått

Eksistens

Uvillig til å slutte, Slutt...

det er slik det kommer...

Jeg hører ordene "hinsides

jeg så denne

fryktinngytende mannen

som Vinneren".

Nok en

gang vil

jeg ikke

gå

Og det er derfor jeg eksisterer

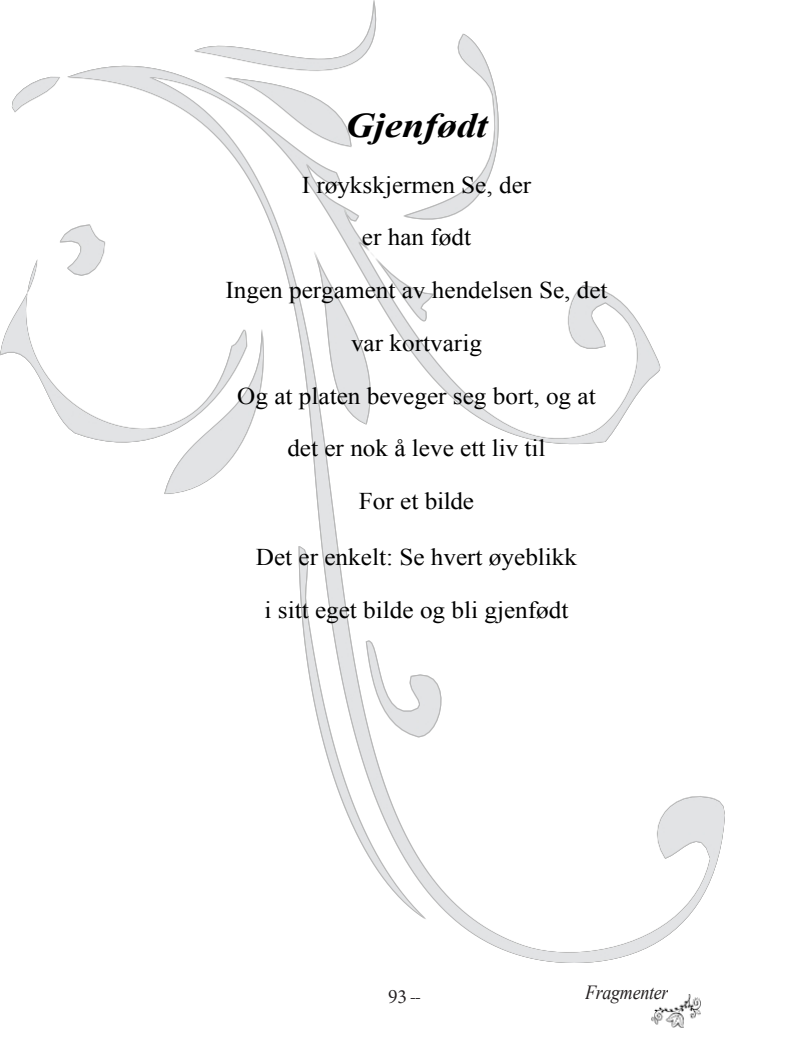
og forblir her

Sol

Det som skjedde Jeg
følte ved daggry en øm
tristhet

Jeg har levd, jeg har
gjenoppstått og jeg er
gjenfødt, jeg er den
mektige

The Sun

Gjenfødt

I røykskjermen Se, der
er han født

Ingen pergament av hendelsen Se, det
var kortvarig

Og at platen beveger seg bort, og at
det er nok å leve ett liv til

For et bilde

Det er enkelt: Se hvert øyeblikk
i sitt eget bilde og bli gjenfødt

Se

Duften, lukten av galskap,

galskap Tortur av tanker

Alt frakoblet

Uten en slektning, et

foreldreløst hjerte,

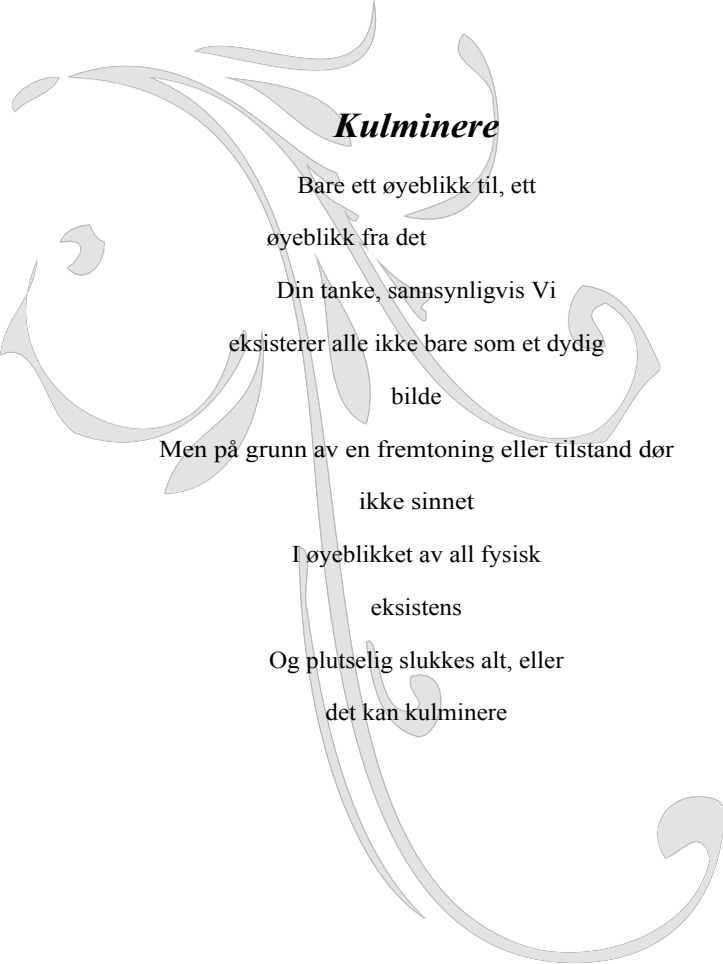
smerten av en eneste

kjærlighet for så mange

Andre som skader

øyet og dreper

Begjær og lengsel

Kulminere

Bare ett øyeblikk til, ett
øyeblikk fra det

Din tanke, sannsynligvis Vi
eksisterer alle ikke bare som et dydig
bilde

Men på grunn av en fremtoning eller tilstand dør
ikke sinnet

I øyeblikket av all fysisk
eksistens

Og plutselig slukkes alt, eller
det kan kulminere

Levende og døende

Mellom å leve eller dø?

Unnskyld, er det et ?

Men hvem har ikke tatt livet av

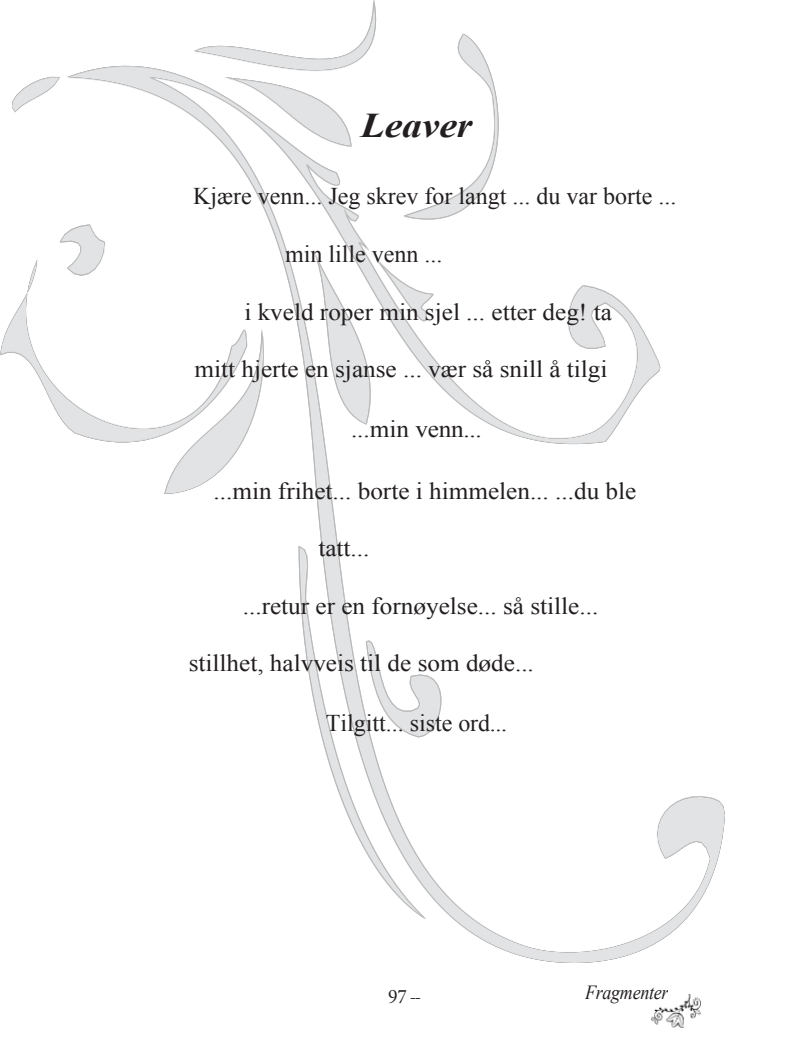
seg? Vi har alle sluttet å leve

Et øyeblikk. Alle, uten unntak, tenker
som en ondskapsfull glede Vi kommer

til å dø, og så snart

Det er slik vi lever

Det latterliges selvmotsigelse

Leaver

Kjære venn... Jeg skrev for langt ... du var borte ...

min lille venn ...

i kveld roper min sjel ... etter deg! ta

mitt hjerte en sjanse ... vær så snill å tilgi

...min venn...

...min frihet... borte i himmelen... ...du ble

tatt...

...retur er en fornøyelse... så stille...

stillhet, halvveis til de som døde...

Tilgitt... siste ord...

Avbrutt

Hvis sjelen min skulle fordampe i meg,
ville det ikke bli noe annet igjen enn ruiner
... hemmelig, fremmed for fantasien.
Fra en subversjon som har oppstått, flyter ledigheten
... av enda et privat øyeblikk ...

Være

En lyd, en munnfull, en myk
berøring, en farge En eneste
drøm som fortryller I et eneste,
unikt øyeblikk

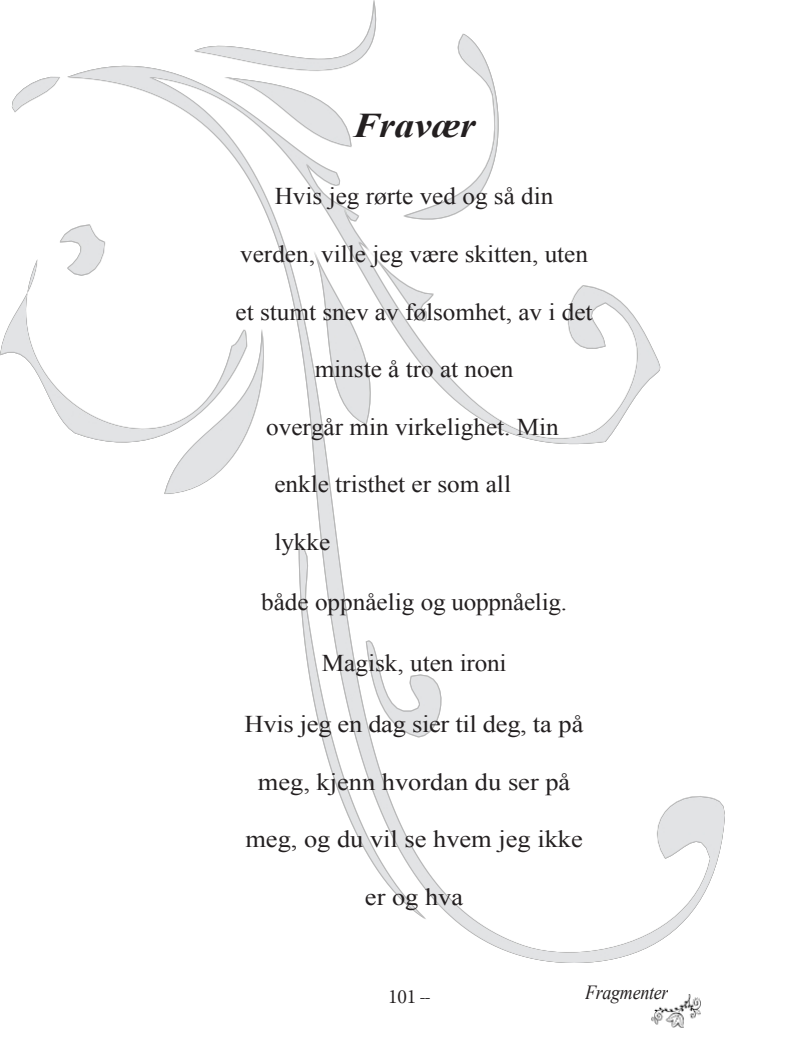
Desperat og inspirert med en skarphet, uten
avstand, uten grense

Kvelningens kutt går utover det imaginære I
dette bildet maler jeg blod, av smerte,
rødmende og betent av mening, å ikke besitte
en gåte, men snarere
en virkelighet, en visjon.

Når vi går sammen med den andre og ser

hvordan man kan tro på et øyeblikk
som godkjenner og oppmuntrer til en tilværelse,
forfalsket, invertert og speilvendt.

Av all smerten jeg føler
til noen jeg må tilhøre, uten frykt
den gale, lidenskapsløse, renhjertede
medfølelsen til en knute uten kjede, men
sammenflettet og forent, til en
eneste følelse, av å ville og
til slutt ha, og til slutt
ingenting være...

Fravær

Hvis jeg rørte ved og så din
verden, ville jeg være skitten, uten
et stunt snev av følsomhet, av i det
minste å tro at noen
overgår min virkelighet. Min
enkle tristhet er som all
lykke
både oppnåelig og uoppnåelig.

Magisk, uten ironi
Hvis jeg en dag sier til deg, ta på
meg, kjenn hvordan du ser på
meg, og du vil se hvem jeg ikke
er og hva

Jeg skal være med deg.
I en flammende fyrstikk brenner
smerten i meg når alt brenner ut.
Jeg har aldri tatt deg fra ,
faktisk vil jeg fortelle deg
at du lider fordi jeg aldri
har forlatt deg og vet at jeg
alltid har elsket deg.
Jeg vil elske deg...

